ஓம்
ஸ்ரீ விநாயகநம:

தருமசீலன்.

" அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. "

(All Rights Reserved.)

REGISTRAR ... 2- NOV 1920 MADRAS.

புத்தகம் 3	இரௌத்திரி௵ சித்திரைமீ 1920௵ ஏப்ரல்மீ	சஞ்சிகை 1

தருமோபதேசம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

கற்றுணர்ந்த வாசிரியன் றனையடுத்துக்
கசடறவே யிலக்கியங்கள் கற்கவேண்டும்
உற்றவிலக் கணமதன்மேற் பயில வேண்டும்
ஓதுமிவை யிரண்டுமறிந் தான பின்பு
நற்றரமாங் கவியாலும் வசனத் தாலும்
நானிலத்தில் நூற்கள்பல வியற்ற வேண்டும்
செற்றபிர சங்கமது செய்தல் வேண்டும்
துங்கமிகு மிவையுள்ளோர் கலைவல்லாரே. (௧௪)

இன்னவெழுத் தின்னவிடத் தெழுதவேண்டு
மெனுநியமந் தெரியாதோ னிலச்சை யின்றி
என்னவித மானபெரு நூலை யிங்கு
மெழுதினுமுப் பில்லாத வடிசில் போல
அன்னதுதான் சிறவாது கேட்போர்க் கென்று
மருவருப்பே யுண்டாகு மவனை யெண்ணில்
புன்னகையே புரிவார்க ளெவரு மிந்தப்
புத்திகற்றுக் கொள்ளாதோன் புல்ல னாமே. (௧௫)

எந்தவகை நூல்செயினு மெதன் பொருட்டிங்
கிசைந்தபிர சங்கமது செய்திட் டாலும்
சொந்தநிரு பங்கள்தமை வரைந்திட் டாலும்
தொடர்ந்தபல கணக்குகளைப் பதிந்திட் டாலும்
செந்தமிழி னிலக்கணத்தில் வழுவே யின்றிச்
சிறப்புற்ற சொற்களினா லெழுத வேண்டும்
இந்தவிலக்கணந்தவறு மெழுத்தி னாலே
யிடரன்றிச் சுகமெதுவு மெய்தி டாதே. (௧௬)

தருமசீலன்.

இரௌத்திரிஹூ சித்திரைமீ

தருமசீலன் மூன்றாவது ஆண்டு.

வாழ்த்து.

கோச்சகக்கலிப்பா.

ஞாலமதில் ஞானநெறி நவிற்றிவரும் நற்றரும
சீலனிகழ் தருமூன்றாந் திருவயதிற் சீர்த்தியுடன்
மேலவர்கள் கொண்டாட விளங்கியினி மேல்வருநற்
காலமெலா நிலைத்தோங்கக் கடவுள்கழ லிணைதொழுவாம்.

தமிழபிமான முள்ள சகோதரர்களே !

நம்சீலனுக்கு இரண்டு வருடங்கள் பூர்த்தி யாகி இப்போது மூன்றாவது வருடம் ஆரம்பமாகிறது. சீலன் தோன்றி நடை பெற்ற இந்த இரண்டு வருடங்களுக்குள் இதனால் நேர்ந்துள்ள நன்மைகள் பலவுள: ஆங்காங்கே பத்திரிகை வாசிக்கும் பழக்கங்கள் அதிகரித்துள்ளன ; வியாசங்கள் எழுதும் ஆவல்மிகுந் திருக்கின்றது ; கல்வியபிவிருத்தி மதாபி விருத்தி முதலியவற்றிற் கனுகூலமாகப் பல சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளன ; ஜனங்களுக்கு அறிவை விருத்தி செய்யத் தக்க உபந்நியாசங்கள் அடிக்கடி அறிவுடைய பலரால் செய்யப்பட்டு வருகின்றன ; பல கல்விச்சாலைகளும் புத்தக சாலைகளும் ஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளன ; வேறு சில தருமங்களும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன ; இன்னும் பல நன்மையான காரியங்களும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இவற்றைப் பற்றி நாம்முன் சிலசஞ்சிகைகளில் வரைந்துள்ளோம். ஆதலின் இங்கு விரித்தெழுதல் மிகையாம். இங்ஙனம் சீலனால் நிகழ்ந்து வரும் நன்மைகள் பலவற்றையும் சீலன் நேயர்கள் ஒவ்வொருவரும் உணர்வர். இதனாலேயே வருடந்தோறும் சீலனுக்குச் சந்தாதாரர்கள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றார்கள். முதல் வருடத்தில் ஆயிரத்துக்குக் குறைந்தவர்களாயிருந்தார்க்ள் ; இரண்டாவது வருடத்தில் ஆயிரத்துக்கு மேற் பட்டார்கள் ; இம் மூன்றாவது வருடத்தில் இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்படுவா

ர்களென்பது திண்ணம். இந்த இரண்டு வருடங்களிலும் அநேகம் கன தனவான்கள் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்ததோடு தங்கள் நேயர்களையும் சந்தாதாரராகச் சேரும்படி செய்தார்கள்; சீலனுக்கும் இடையிடையே நன்கொடையும் அளித்து வந்தார்கள்; ஆங்காங்கே சீலனைப் பற்றிப் பிரசங்கங்கள் புரிந்து நல்ல அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டுச் சீலனுடைய விருத்திக்கான பல நன்முயற்சிகளையும் செய்தார்கள்; தருமசீலன் அச்சுக்கூடம் விருத்தியாவதற்கும் வேண்டி அச்சுக்கூடத்தில் தங்கள் சொந்தச் செலவில் பல நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். இம் மகோபகாரிகள் செய்த பேருதவியினாலேயே சீலன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் விருத்தியடைந்தான். அச்சுக்கூடமும் நடைபெற்று வருகின்றது. ஆயினும் அச்சுக்கூடத்தின் விருத்திக்காக இன்னும் சில நிலவரமான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றன. சீலனுக்கும் சந்தாதாரர்கள் அதிகப்பட வேண்டும். ஆதலின் நண்பர்கள் இதுவரை செய்து வந்தது போலவே நம் சீலனுக்கும் அச்சுக்கூடத்திற்கும் தக்க உதவிகளைச் செய்து மேலும் மேலும் சீலனும் அச்சுக்கூடமும் விருத்தியடையும் படியான மார்க்கங்களில் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாமே பிரவேசிக்குமாறு எல்லோரையும் வேண்டுகின்றனம். இங்ஙனம் எல்லோரும் செய்யுமாறு ஒவ்வொருவருக்கும் ஊக்கமளித்துச் சீலனும் அச்சுக்கூடமும் என்றென்றும் நிலை பெற்று விளங்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் பாலிக்குமாறு அவன் பதப்போதை எப்போதும் இதயத் திருத்திச் சிரந்தாழ்த்திக் கை குவித்து வணங்குவோமாக. சுபம்.

பத்திராதிபர்.

வேலை வாங்கும் முறைமை.

வேலைக்காரர்கள் பலரையோ சிலரையோ தம்மிடம் வைத்து வேலைவாங்கும் பாக்கியத்தை ஒருவர் அடைதல் மிகவும் அருமை. பூர்வபுண்ணிய வசத்தினாலேயே இந்நிலைமை வாய்க்கவேண்டும். இத்தகைய கௌரவத்தை அடைந்தவர்கள் தங்களிடம் வேலைக்காரர்களை வைத்து நடத்தும்முறைமைகளை நன்றாக அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அறிந்து நடத்துவோர்க்கே கௌரவமும், புகழும், விசேஷலாபமும், பொதுஜன விசுவாசமும் ஏற்படும். இவற்றை உணராது கண்மூடித் தனமாய் வேலைக்காரர்களை நடத்து வோருக்கு அவமதிப்

பும், அபகீர்த்தியும், விசேஷ நஷ்டமும், பலஜன விரோதமுமே உண்டாகும். பண்டைக் காலத்தில் எஜமானர்களாய் இருந்தவர்கள் இம்முறைகளை நன்றாக உணர்ந்திருந்தார்கள் என்பதை புராண இதிகாசங்களால் நாம் நன்குணர்கிறோம். இராமாயணத்தில் இராமரிடத்தே சேவகம் செய்துவந்த அநுமாருடைய விஷயங்களையும் அவரிடத்தே இராமர் அன்பு செலுத்தி வந்ததையும் கவனித்தால் இவ்விஷயம் நன்குபுலப்படும்.

இப்படி யிருந்தும் இக்காலத்தி லுள்ளவர்களில் சிலர் இம்முறைகளைத் தெரிந்து கொள்ளாம லிருக்கிறார்கள். இதனால் இவர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டநஷ்டங் களுக்கோ அளவில்லை. ஒருரயில்வே இன்ஜின் எவ்வளவோ பாரங்களை வெகு சுலபமாக இழுத்துக் கொண்டு செல்லு கின்றது.

இஃது இவ்வாறு பெரிய வேலையை எளிதில் செய்துமுடிப்பது எதனால் நிறைவேறுகின்றது? அடிக்கடி இதன்யந்திரங்கள்கெட்டுப்போகாமல் அவற்றைத் துடைத்து எண்ணெய் முதலியவற்றாற்பளபளப்புறச் செய்துநன்னிலைமையில் வைத்திருப்பதினாலும், இதற்குவேண்டிய நிலக்கரி, நெருப்பு, நீர்முதலியவற்றைக் குறைவின்றிக் கொடுப்பதனாலு மல்லவா? இவைகளை யெல்லாம் செய்யாவிடில் இந்த இன்ஜினானது ஓர்அடியாவது நகருமா? நம்முடைய தொழில்களுக்கு உபயோகமாகும், கத்தி, அரிவாள், முதலிய கருவிகளை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சாணைபிடித்துத் தேய்த்துக் கூராக்கி எண்ணெயிட்டுத்துடைத்துச்சுத்தமாகவைத்திருக்கின்றோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவைகள் நமக்கு விரும்பிய வேலைகளைவிரைவில் முடித்துக் கொடுப்பனவாம். இவ்வாறு செய்யாமல் அவற்றைஒரு மூலையில் துருப்பிடிக்கும்படி போட்டு விட்டால் அவற்றைக் கொண்டு ஒருபற்குச்சியும் நறுக்கமுடியாது. நமக்குப்பல வகையிலும் உதவி செய்யும் எருதுக்கு நல்லதீனி போட்டு அடிக்கடி அதைக் குளிப்பாட்டிப் பாதுகாத்துவந்தால் மாத்திரந்தான், அதுநம்முடைய காரியத்தை நிறைவேற்றிநமக்குஇலாபத்தைக் கொடுக்கும். அப்படியின்றி அதைப்பட்டினி போட்டு அதனிடத்தே கடுமையான வேலைகளை வாங்கத் தொடங்கினால் அதுநாளடைவில் தன்னுடைய சக்தியை இழந்து, படுத்த இடத்தைவிட்டுஎழுந்திருக்கமுடியாமல் உயிரை விட்டுவிடும். அப்போது அதற்குக் கொடுத்தவிலைப்பணமும் போய்மேலும் பெருத்தநஷ்டமு முண்டாகும். இப்படியே மனிதர்க் குதவிசெய்யும் மற்றப்பிராணிகளுமாம். இவற்றை யெல்லாம் மேற்கூறிய கடின சித்தமுடைய எஜமானர்கள் சிறிதும் ஆராய்ந்து பார்ப்பதில்லை. இவர்கள் வேலைக்கு ஆள்வைத்து விட்டால் தங்கட்கு வேலை நடப்பது ஒன்றைமாத்திரமே கவனிக்கிறார்கள். மற்ற எவ்விஷயத்தையும் இவர்கள் கவனிப்பதேயில்லை. வேலைக்காரர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் விஷயம் இவர்கள் மனத்தில் சொற்பனத்தில் கூடத்தோன்றுவதில்லை? வேலைக்காரர்களைத் துரிதப்படுத்தி வேலைவாங்கி அவர்களால் நடக்கும் அதிக வேலைகளையும் அவற்றால் வரும் இலாபத்தையும் கண்டு மனதிற்குள் சந்தோஷிப்பார்கள். தங்களுக்கு எவ்வளவு இலாபம்வந்தாலும் அதை வேலைக்காரர்களிடம்தெரிவிக்க மாட்டார்கள். வேலைத்திறமைக்கு

த்தக்கபடி அவ்வேலைக்காரருக்கு ஜாஸ்திசம்பளமும் கொடுக்கமாட்டார்கள், ஏற்பட்ட சொற்ப சம்பளத்தையும் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கழித்து அவர்கள் மனதைப் பலவாறு வேதனைப் படுத்திக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கொடுத்து வருவார்கள். வேலைக்காரர்கள் பட்டினி கிடந்தாவது நேரத்தோடு போய் அவர்களுடைய வேலைகளைக் குறைவின்றிச் செய்துமுடித்தல் வேண்டும். பணியாளர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லி அழுதாலும்இவர்கள் சிறிதும் இரங்காமல் 'எல்லாருக்கும் கஷ்டந்தான்; நாங்களும்கடன்வாங்கித்தான் சாப்பிடுகிறோம், எனறு அவர்களுடன் எதிர்ப்பாட்டுப் பாடுவார்கள்.

இவர்களுக்கு மாதமொன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் இலாபம் வந்தாலும்நூறு ரூபாயாவது வேலைக்காரர்களுக்குக் கொடுக்க நினைக்கமாட்டார்கள். வரும்படி அதிகமாக அதிகமாக இன்னும் வேலைக்காரர்கள் சம்பளத்தை எந்தெந்தவழியில் குறைக்கலாமென்று யோசனை செய்வார்கள். 'வேலைக்காரர்கள் சௌக்கியமாய்இருந்தால்தானே உற்சாகத் தோடு அதிகம் வேலை செய்வார்கள். அதனால் அதிகம் இலாபம்வரும், என்று இவர்கள் சிறிதும் கருதுவதேயில்லை. மலட்டுப் பசுவில் பால் கறப்பதுபோல் தரித்திரத்தால் மெலிந்து மனம் வெந்து போயிருக்கும் வேலைக்காரர்களிடம்இவர்கள் கசக்கிக் கசக்கி வேலைவாங்குவார்கள். சாப்பிடுவதற்கும் வேலைக்காரரை நேரத்தோடுஅனுப்புவதில்லை.ஓய்வுநாளும் கொடுப்பதில்லை. இளைப்பாற வேண்டிய நேரங்களிலும் இளைப்பாற விடுவதில்லை.நடுஇராத்திரி வரையிலுங்கூடவேலை வாங்குவதற்கு இவர்களுக்கு மிகவும் பிரியம். இத்தகையினர் பலவேலைக் காரர்களை வைத்துத் தொழில் நடத்துவதற்கு அருகராகமாட்டார். இவர்கள் தொழிலும் விருத்தியடையாது. வெகுசீக்கிரமாகவே இவர்கள் தொழிற் சாலையை மூடிவிட்டு ஒருமூலையில் உட்கார்ந்துவிடஏதுவாகிறது. ஏனென்றால் இவர்கள் வேலைக் காரர்களைச் சரியாக நடத்தாமையால் அவர்கள் விசுவாசம் குறைந்து வேலைகளைச் சரியாகச் செய்வதில்லை."நயினார் கோவில் ஊழியத்தை நடையில் தேய்த்தது" போல ,இவர்கள் வேலையில் இறங்கிக் கைகால்களை அசைத்தபடியேபார்ப்பவர் கண்களுக்குவேலை செய்பவரைப்போல பாவனைகாட்டி ஒருவேலையுஞ் செய்யாமல் நேரத்தைப் போக்கி விடுவார்கள். தோலிருக்கச் சுளையை விழுங்குவது போல் தொழிற்சாலை இருந்தபடியே இருக்க, சாமான்களை இரகசியமாக நாளடைவில் மடியிலும்முடியிலும் வைத்து மறைத்துக் கொண்டு போய்த் தொழிற்சாலையைக் காலிசெய்து விடுவார்கள். அடிக்கடி வேலைநிறுத்தமும் செய்வார்கள். இப்போது பெரும்பாலும் நடந்துவரும்வேலை நிறுத்தங்களால் இஃதுணரப்படும். இக்காரணங்களினாலேதான் எஜமானர்கள் பெருநஷ்டத்திற் குள்ளாகிறார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் அவர்களுடைய கடின சித்தமே. இவர்கள் வேலைக்காரர்களை அன்புடன் செலுத்து வார்களேயானால் இவர்களுக்கு எவ்வித நஷ்டமும் வராது. தொழிலாளர்கள் மிக்க விசுவாசத் தோடு வேலை செய்து வருவார்கள். எஜமானனுக்கு உயிரையும் கொடுக்கத் துணிவார்கள். "முன் கை நீண்டால் முழங்கைநீளும்" என்ற பழமொழி இங்கு ஆராயத்தக்கது. சட்டியிலிட்டது

தான் அகப்பையில் வரும்" என்றபடி நாம்வேலைக் காரர்களுக்கு எவ்வளவு உதவி புரிந்து வருகிறோமோ அதற்குத் தக்கபடிதான் நமக்கும்பலன் கிடைக்கும். இவற்றை யுணராதசில எஜமானர்கள் வேலைக்காரர்கள் மீது குறை கூறி வருந்து கின்றனர். ஆனால்,சில வேலைக் காரர்களுக்கு எஜமானர்களெவ்வளவுஉதவி புரியினும் அவர்கள் நன்றி மறந்தவர்களாய் எஜமானத்துரோகமே செய்து வருவார்கள். என்றாலும் பரோபகாரகுணமுடைய எஜமானர்களுக்குஇத்தகைய சிலரால் மேற்கூறியபடி பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டு விடமாட்டாது. தொழிற்காரர்களுள் இவர்களுடைய உபகாரத்தைப்பற்றி இவர்கள் மீதுவிசுவாசம் செலுத்து வோர்களே பெரும்பான்மையும் அங்கு இருப்பார்களாதலின் இவர்களுக்கு நன்மையே உண்டாகும். வேலைக்காரர்களை விஸ்வாஸமாக நடத்துவதனால் பெருஞ் செல்வத்தை அடையலாமென்பதை தற்காலம் மேல் நாட்டவர்களிடம் நன்கு உணரலாம். அவர்கள் வேலைக்காரர்களிடம் வேலைவாங்கும் முறைமையை நாம் கவனித்தால் மனதிற்கு மிகவும் சந்தோஷமுண்டாகிறது. எந்த வகுப்பாரும் அவர்களிடத்தில் வேலைசெய்ய மிகவும் பிரியப்படுகிறார்கள் "வேலைசெய்தால் வெள்ளைக் காரர்களிடத்தில் வேலைசெய்யவேண்டும்" என்று ஒரு பழமொழி வழங்குவதைக் கொண்டே இதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவர்கள் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு தொழில் நடத்தும் முறைமைகளை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருப்பதனாலேயே அளவிலாத செல்வத்தை அடைந்து வருகின்றார்கள். இவற்றை யெல்லாம் நம்மவர்கள் கண் கூடாகக் கண்டும் இம் முறைகளை அனுசரிப்பதில்லை. அவர்களைப் போல் போலிநடைஉடை பாவனைகளை அனுஷ்டிப்பதில் மாத்திரம் வெகு தீவிரமாகப் பிரவேசிக்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படும் பயன் ஒன்றுமேஇல்லை.

ஆதலின்,நம்நாட்டவர் அத்தகைய பயனற்ற காரியங்களையெல்லாம் ஒழித்து எதுபயனுடையதோ அதைத்தெரிந்து செய்தல் வேண்டும். எல்லாவற்றுள்ளும் தொழில் நடத்தும் முறைமையைத் தெரிந்து கொள்ளுதலே முதன்மையானதாம். இஃதொன்று தெரிந்தால் மற்றெல்லா நலங்களும் கைகூடும். தொழில் நடத்துவோர் தங்கள் கருவிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் நல்லநிலைமைமையில் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இதுவே சகல செல்வங்களையும் உண்டாக்குவதற்கு மூலாதாரமாகும்.

தியாகராஜன்.

பிறர்மன ஆராய்ச்சி.

பிறர் மன ஆராய்ச்சியாவது, அன்னியருடைய மனத்திலுள்ளதை ஆராய்ந்தறிதலாம். இந்தப் பிறர்மன ஆராய்ச்சியானது சகலருக்கும், சகல தொழில்களுக்கும் மிகவும் அனுகூலஞ் செய்யும். ஆனால், இதனை அறிதல் எல்லோருக்

கும் சாத்தியமாகாது. அறிவிற் சிறந்தோரே சுலபமாகப் பிறர் மனத்திலுள்ளதை அறிந்து கொள்வார்கள். அதனாலேயே அவர்களுக்குக் காரிய சித்தியும், மற்றையர்க்குக் காரியக் கெடுதியு முண்டாகின்றன. இதனைச் சுலபமாக அறிந்து கொள்வதற்குச் சில வழிகளிருக்கின்றன. அவற்றைக் கடைப் பிடித்தொழுகினால் எல்லோருமே பிறர் மனத்திலுள்ளதை அறிந்து கொண்டு தொழில் நடத்தலாம். அம்முறைகளை உணராமையால் சிலர் இடர்ப்பாடுறுகின்றனர். ஆதலின், அவற்றைப் பற்றி இங்குச் சிறிது விவரிப்பாம்.

ஒரு மனிதன், மற்றொருவனிடம் ஒரு காரியம் பெற விரும்பிச்சென்றால் முதலில் அவனுடைய மனம் என்ன நிலைமையிலிருக்கிறதென்பதைப் பற்றி ஆராய வேண்டும். அந்த ஆராச்சியில், அவன் சந்தோஷத்தோடிருப்பதும், விசனத்தோடிருப்பதும், கோபத்தோடிருப்பதும், நன்கு விளங்கும். காரியசித்தியும், காரியக் கெடுதலும் இந்த மூன்று குணங்களுக்குள்ளே தான் அமைந்திருக்கின்றன. அவன் சந்தோஷமாயிருந்தால் முகமலர்ச்சியாகவும், புன் சிரிப்புடனும், தேகப் பூரிப்புடனும் இனிய வசனங்களைப் பேசிக்கொண்டிருப்பான். விசனத்தோடிருந்தால் முகம்வாடி மருண்ட பார்வையுடன் இதழ்கள் சுருங்கி, நாவறண்டு, அடிக்கடி கைகளைக் கோத்துச் சுடக் கொடித்துக் கொண்டும், கோட்டுவாய் விட்டுக் கொண்டும், தலையைச் சொறிந்து கொண்டும், தரையைப்பார்த்தபடியும் மெல்லிய குரலுடன்கொஞ்சநேரத்துக் கொருவார்த்தையாகப்பேசுவான். கோபத்தோடிருந்தால், கண் சிவந்து, உதடு, புருவம், மீசை முதலியவை துடிக்க, முகம் வியர்த்துப் பெருங் குரலிட்டுப் பட பட வென்று பேசுவான். இச்செய்கைகளினால் அவனிடமுள்ள மூன்று குணங்களும் எளிதில் விளங்கும். இவற்றுள் சந்தோஷ நேரத்தில் காரிய சித்தியுண்டாகும். மற்ற இரண்டும் உள்ள நேரத்தில் காரியக் கேடே உண்டாகும். அவன் சந்தோஷத்தோடிருக்கும் போது, அவனிடம் சென்றவன் தனக்குரிய காரியத்தைச் சொன்னால் அன்போடு கேட்டு இனியபதில் கூறி அப்பொழுதே அதை நிறைவேற்றுவான். துக்கத்தோடாவது கோபத்தோடாவது இருக்கும்போது காரியத்தைத் தெரிவித்தால் அவன் அதை எளிதில் நிறைவேற்றக் கூடியவனாயிருந்தாலும் சொல்வதைச் செவி சாய்த்துக் கேட்க மாட்டான்; அதற்குத் திருப்தியான மறுமொழியும் பேசமாட்டான்; அக்காரியத்தை மனம் பொருந்திச் செய்யவு மாட்டான்; கடுகடுத்துப் பேசுவான், அல்லது ஒன்றும் பேசாமலிருப்பான். ஆகவே நன்காராய்ந்து ஒருவன் சந்தோஷமாயிருந்தால் மாத்திரம் அவனிடம் காரியம் பெறச் செல்வோர் தங்கள் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும்; இல்லையேல் பேசாமல் திரும்பி விடவேண்டும்.

இன்னும், பிறருக்குக் காரியத்தை நிறைவேற்றி வைக்கக்கூடியவர்களும் தங்களிடம் வருவாரின் மனோநிலைமையை நோக்கிக் காரியம் நடத்த வேண்டும். மனதில் மிகுந்த வேதனையை வைத்துக் கொண்டு வருபவர்களின் முகக்குறிப்பால் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை யுணர்ந்து உடனே அதை அகற்றி வைக்க வேண்டும். சந்தோஷமாயிருப்பவர்களிடத்திலும், வேதனையில்லாதவர்களிடத்திலும், அவசர மில்லாதவர்களிடத்திலும், சற்று தாமத மாகக் காரியம் நடத்

டு அவர்கள் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்யலாம். இம்முறைகளை அநுசரிக்காவிடில் காரியம் பெறவருபவர் கஷ்டமுடையவர்களாயிருந்தால் முன்னிலும் அதிக வேதனை அடைவார்கள் மறுபடியும் அவ்வாறு செய்யும் மனிதர்களிடத்திற் செல்லவே மாட்டார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு தொழில் வல்லமையுடையவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை மதிக்கவே மாட்டார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு கௌரவக் குறைவும், வருவாய்க் குறைவு முண்டாகும்.

இப்படியிருந்தும் இக்காலத்தில் சிலர் இம்முறைகளைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவஸ்தைப் படுகிறார்கள் 'ஆசை வெட்க மறியாது' என்றபடி தங்கள் காரியம் ஒன்றை மாத்திரமே குறித்த மந்த மதியினர் சிலர், பிறரிடம் சென்று அவர்களிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை உணராமல் துக்கமாயிருக்கும் போதும், கோபமாயிருக்கும் போதும் தங்கள் காரியத்தை எடுத்துச் சொல்லி மூச்சு விடாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சொல்வதெல்லாம் அவர்களிடத்தில் 'செவிடன் காதில் சங்கை ஊதுவது' போலிருக்கின்றது. முடிவில் காரியம் ஒன்றும் நடவாமல் இவர்கள் மனம் வெதும்பி வந்த வழியைப் பார்த்துத் திரும்பிவருகிறார்கள். தங்கள் மதியீனத்தைச் சிறிதும் கவனியாமல் அவர்களை நிந்தித்தலும் செய்கின்றார்கள். தற் பெருமை கொண்ட சிலர், தங்களிடம் ஒரு காரியத்தைக் குறித்து வருவோர் மிகுந்த சங்கடத்திற் குள்ளாகி வந்திருந்தாலும் அவர்களுடைய மனக் குறிப்பைச் சிறிதும் உணராமலும், அவர்களுடைய சங்கடத்தை விரைவில் தீர்த்து வைக்காமலும், அவர்களிடம் தங்கள் பெருமையைக் குறித்தும், வேறு பல வீண் விஷயங்களைக் குறித்தும் நாளெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள், 'இளம்பசிக்காரனும் புளியேப்பக் காரனும் ஒன்று சேர்ந்தது' போலவும், 'தாடி பற்றி யெரியும்போது சுருட்டுக்கு நெருப்புக் கேட்டது' போலவும் அளவிலாச் சங்கடத்தை மனத்திலடக்கி தாக்ஷண்யத்திற்காக இவர்கள் சொல்வதை ஊம் கூட்டிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு முடிவில் அரும் பிரயாசையில் இவர்களிடத்தை விட்டு வெளியேறி 'நாம் சங்கடத்திலிருக்கும் போது தெரியாமல் இந்தச் சனியனிடத்திலும் வந்து மாட்டிக் கொண்டோமே' என்று ஓடிவிடுகிறார்கள். மறுபடி திரும்பி வருகிறதே யில்லை. எத்தகையராயிருந்தாலும் பிறர் மனோநிலைமையை உணர்ந்து செய்யத் தக்கதைச் செய்யாவிடின் அது மகா பாதகமாம். இத்தகையர் மனிதர் வகுப்பைச் சார்ந்தவராகார்.

ஆதலின், இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைய விரும்புவோரனைவரும் பிறர் மன ஆராய்ச்சியைக் கடைப் பிடித்தொழுகுமாறு விரும்புகிறேன்.

இங்ஙனம்,

வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை.

பாலபோத விளக்கம்.

கல்விச் சாலைகளில் கல்வி பயிலும் மாணவர்க்கு இதனடியில் வரும் நீதிகள் முக்கிய பாடங்களாம். ஆதலின், வித்தியார்த்திகள் இவற்றைக் கவனித்து நடப்பார்களாயின் சகல விதத்திலும் நன்மையே அடைவார்கள்.

1. காலையில் படுக்கை விட்டெழுந்திருக்கும்போது, தாய் தந்தையர்களைச் சிந்தித்தபடியே எழுந்திருக்க வேண்டும்; அவர்களைத் தெய்வமென்றே பாவிக்க வேண்டும். 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்,' என்றபடி பிள்ளைகள் பிறந்ததும் முதலில் அறிவது அவர்களையே ஆதலாலும், பிள்ளைகள் தோன்றி வளர்வதற்குக் காரணம் அவர்களே ஆதலாலும், பிள்ளைகளை அவர்கள், தெய்வம் போலிருந்து, உயிரைப்போல பாதுகாத்து வருவதாலும் அவர்களைத் தெய்வமென்றே நியானித்தல் தகுதியாம்.

2. விடிந்தபின் நெடுநேரம் வரை தூங்கக்கூடாது. அவ்வாறு தூங்குவதால் சோம்பலும், பல வியாதிகளும், புத்திக்குறைவும், மறதியும், தரித்திரமும் அதிகமாக உண்டாகும்.

3. விடிய இரண்டு நாழிகை அல்லது மூன்றே முக்கால் நாழிகையிருக்கும்போதே எழுந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு எழுந்திருக்கும் போதே 1-வது பாடத்திற் கூறியபடி பெற்றோர் தியானத்துடன் எழுந்து பின்பு இஷ்ட தெய்வ சிந்தனை செய்துவிட்டு அதன் மேல் சிறிது தேகப்பயிற்சி செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் உடம்பில் சுறுசுறுப் புண்டாகும்; நோய் வாராது; புத்தித்தெளி வுண்டாகும்; செல்வம் அதிகரிக்கும்; இலட்சுமி கடாக்ஷம் ஏற்படும்.

4. காலையில் எழுந்து தேகப் பயிற்சி செய்த பின் சும்மா குந்தியிருக்கலாகாது; 'சூரியனுதயங்காரியந்தேடு,' என்ற படி மல ஜல பாதைகளைக் கழித்துத் தந்தசுத்தி செய்து ஸ்நானம் புரிந்து தங்கள் தங்கள் மதத்துக்குரிய அடையாளங்களை (சந்தனம் முதலியவை அணிதலை) நெற்றியிலிட்டுக்கொண்டு இஷ்ட தெய்வ ஸ்தோத்திரஞ் செய்துவிட்டுத் தாய் தந்தையரால் கொடுக்கப்பட்ட சிற்றுண்டிகளை உண்டு பசியாறிய பின், ஏற்பட்ட பாட புஸ்தகங்களைச் சோம்பலின்றிப் படித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். மணி ஒன்பதரையான பின் ஆகார முண்டு உடைகளைச் சுத்தமாக அணிந்து கொண்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக வேண்டும்.

5. பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும்போது விளையாட்டுப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து விளையாடக் கூடாது; சண்டை சச்சரவு நடக்கு மிடங்களிலும், கும்பல் கூடியிருக்கு மிடங்களிலும் நின்று வேடிக்கை பார்க்கலாகாது; சண்டைக்காரர்கள் கற்களையும் தடிகளையும் வீசி யெறியும்போது அவை மேலே பட்டு அபாய முண்டாகும். கூட்டத்திற் போவதால் ஜனங்களின் நெருக்கடியால்

பல அபாய முண்டாகும். தெருவின் நடுவில் நடந்து அங்கு மிங்கும் பராக்குப் பார்த்தபடியே செல்லக்கூடாது. தெருவின் ஓரமாக ஒதுங்கி முன்னும் பின்னும், வண்டி, குதிரை, மாடு முதலியவை வருகின்றனவா என்று பார்த்துக்கொண்டு அதிக ஜாக்கிரதையுடன் செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செல்லாவிட்டால், வண்டி குதிரை முதலியவற்றால் அபாய முண்டாகும். ஜாக்கிரதையில்லாமல் செல்லுங் குழந்தைகளில் எத்தனையோபேர் அபாயத்திற் குள்ளாவதை நாம் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம்.

6. பள்ளிக்கூடத்திற் போய்ச் சேர்ந்தவுடன், உபாத்தியாயருக்கு வந்தனஞ் செய்துவிட்டுத் தங்களுக்கென்றேற்பட்ட விடத்தில் மிகவும் மரியாதையுடன் உட்கார வேண்டும். உபாத்தியாயருக் கெதிரில் கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டாவது, குந்து காலிட்டு ஒரு பக்கமாக உடம்பை வளைத்துச் சாய்ந்து கொண்டாவது உட்காரலாகாது. நாற்காலியி லிருந்தால் இரண்டு கால்களையும் தொங்க விட்டுக்கொண்டும், கீழே யிருந்தால் கால்களை மடக்கியும் உட்கார வேண்டும். நகத்தைக் கடித்தல், உடம்பில் அழுக்குருட்டுதல், ஓயாமல் காலாட்டுதல், கையினால் நாற்காலி மேஜைகளில் தட்டித் தாளம் போடுதல், புஸ்தகங்களைத் தட்டிக்கொண்டிருத்தல், நாசி யுறிஞ்சுதல், காறிய எச்சிலை உள்ளே விழுங்குதல், மூக்குத் தூள் போடுதல், பக்கத்திலுள்ள பையன்களைக் கிள்ளுதல், கையால் தட்டுதல் முதலிய அங்க சேஷ்டைகளைச் செய்தல், வாயில் புகையிலை அடக்குதல், வீண் பேச்சுக்களைப் பேசுதல் முதலியவற்றை அடியோடு நீக்கி விட வேண்டும்.

7. உபாத்தியாயரிடத்தில் மிகவும் விசுவாசம் வைக்க வேண்டும்; மரியாதையாகப் பேச வேண்டும்; நெருக்கி அவர் தேகத்திற் படும்படி இருக்கலாகாது; அவரைப் பரிகசிக்கலாகாது; அவருடைய வார்த்தைகளைத் தடுத்துப் பேசக்கூடாது. அவர் மற்றொரு பக்கம் திரும்பும்போது பின் பக்கமாக விருந்து நாக்கை நீட்டியும், கண்ணைச் சிமிட்டியும் அவரை ஏளனம் செய்யலாகாது. அவர் தலைப்பாகையைத் தட்டியும், மேல் வஸ்திரத்தைப் பிடித்திழுத்தும் அவரை அவமதிக்கலாகாது. இவ்வாறு செய்பவர்களுக்குப் படிப்பே வரமாட்டாது; அவர்கள் ஒரு வழியிலும் விருத்தியடையவே மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல கதியும் கிடைக்க மாட்டாது. இக்காலத்திலுள்ள மாணவச் சிறுவர்கள் இத்துர்ச்சேஷ்டைகள் செய்து வருவதை நாம் நேரில் பார்க்கிறோம். இவர்கள் இந்த அக்கிரமங்களுக்குத் தக்கபடி பின்னே கஷ்டப்பட்டு அலைவதையும் அறிந்து வருகிறோம். ஆதலின், இந்தத் துர்ச்செய்கைகளை மாணவர் நீக்கி விடுவதே நல்ல தாம்.

8. உபாத்தியாயர் பாடஞ் சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன் புஸ்தகத்தை விரித்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு புஸ்தகத்தைப் பார்த்தபடியும், உபாத்தியாயர் முகத்தைப் பார்த்த படியும் அவர் சொல்வதைச் சிரத்தையுடன் கவனிக்க வேண்டும். அவர் பாடஞ் சொல்லும்போது அதற்குச் சம்பந்தப்படுவதும், படாததுமாகிய பல விஷயங்களையும் சொல்வாராதலின், பாடத்திற்குரிய விஷயங்களை மாத்தி

ரம் எடுத்துக்கொண்டு, உபயோகமில்லாத மற்ற விஷயங்களைத் தள்ளிவிட வேண்டும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு பாடத்தையும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். பாடம் முடிந்தவுடன் உபாத்தியாயர் எழுந்து வேறே வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லச் சென்றால், அவர் தாம் போய் விட்டாரோ என்று புஸ்தகத்தைக் கீழே எறிந்து விட்டு ஒருவரோடொருவர் பேசி விளையாடக் கூடாது; அவர் உட்கார்ந்திருந்த விடத்திற் போய் உட்காரலாகாது; அவருடைய மேஜையில் என்ன விருக்கிறதென்று புஸ்தகங்களையும், மற்றவைகளையும் புரட்டிப் புரட்டி ஆராய்ந்து பார்க்கக்கூடாது. உபாத்தியாயரிடத்தில் எப்பொழுதும் அச்சமிருக்க வேண்டும். அவர் இல்லாத சமயத்தில் தங்கள் பாடங்களையே அக்கறையாகப் படித்துக்கொண்டும், அவற்றில் வரும் சந்தேகங்களை அக்கம் பக்கத்து மாணுக்கரிடம் வினவித் தெரிந்து கொண்டு மிருக்க வேண்டும்.

9. பாடத்திற்குப் பல பாஷைகளை எடுத்துக்கொள்ளலாகாது; இரண்டு அல்லது மூன்று பாஷைகள் மட்டும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பல பாஷைகளை எடுத்துக்கொண்டால் ஒன்றிலும் பூர்த்தி பெற முடியாது. அவசியமாக எடுத்துக்கொள்ளும் இரண்டு மூன்று பாஷைகளிலும் முக்கியமாக இராஜ பாஷையையும், தங்கள் தங்கள் சொந்தத் தாய்ப் பாஷையையும் கவனிக்க வேண்டும். இராஜ பாஷை உலகத்தில் கஷ்டமின்றி ஜீவிப்பதற்கும் தாய்ப் பாஷை நீதியாக இல்லறம் நடத்தி நற்கதி அடைவதற்கும் ஏதுவாம். ஆதலின் இவ்விரண்டும் மாணவர்க்கு இரண்டுகண்கள் போன்றன வாம். இக்காலத்தில் பலர் தாய்ப் பாஷைகளை அலக்ஷியம் செய்து வருகின்றனர். அதனால் அவர்கள் ஒரு பெரிய நன்மையை இழந்தவர்களாய் உலக நடக்கை ஒன்றும் தெரியாமல் பூமிக்குச் சுமையாய்த் திரிவதை நாம் நேரில் பார்க்கின்றோம்.

10. மேற் கூறியபடி எடுத்துக் கொள்ளப்படும் பாஷைகளில், நீதி நூல்களையும், இலக்கண நூல்களையும், கணித சாஸ்திரங்களையும், பூகோளம் வான சாஸ்திரம் முதலியவற்றையும், பண்டைக்காலத்துப் புண்ணிய புருஷர்களுடைய சரித்திரங்களையும், தேச சரித்திரங்களையும், தேச தத்துவ சாஸ்திரங்களையும், வைத்திய நூல்களையும், கைத்தொழில் சாஸ்திரங்களையும், இராஜாங்க சட்ட நூல்களையும், தெய்வ ஸ்தோத்திர நூல்களையும் இன்னும் இவை போன்ற அவசியமான நூல்களையும் சிரத்தையோடு படித்து அவற்றில் தேர்ச்சி அடைய வேண்டும். புத்தியைக் கெடுக்கும் மயக்க நூல்களைப் படிக்கலாகாது.

(தொடரும்)

ச ற் கு ரு.

பொழுது போக்கு

ஒரு நாளில் அறுபது நாழிகைகளே இருக்கின்றன. ஆனால் இந்த அறுபது நாழிகைகளும் எல்லோருக்கும் ஒரே வேகமாகச் செல்லுகிறதில்லை. பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும் சிறுவனுக்குப் பள்ளிக்கூட நேரம் ஆமை நடையாய்ப் போகும். கை நிரம்பக் கக்ஷி யுள்ள வக்கீலுக்கு ஓய்வு நாள்கள் செல்லும் வேகத்துக்குத் தேவாங்கின் நடையே மானும். காந்தனைப் பிரிந்த காந்தைக்கு அவன் வாராத நேரம் அப்படியே நின்று விட்டது போல இருக்குமே யொழியப் போவதாகவே தோன்றாது. இதற்கு மாறாக, பள்ளிச் சிறுவர்களுக்கு ஓய்வு காலம் இறக்கை கட்டிப் பறந்து செல்லும். சாமர்த்தியமும் வெற்றியுமுள்ள வக்கீலுக்கு நீதிஸ்தலம் நடக்கும் நாள்கள் போவதே தெரியாது. காந்தனோடு ஏகாந்தமாயிருக்கும் காந்தையின் நேரத்துக்கு இறக்கையும் வேண்டுமோ?

ஆனால் பெரும்பாலார் இந்தச் சிறப்பு நிலைமைகளில்இருப்பதில்லை. அவர்கள் நிலைமை மத்தியஸ்தமானது. அவர்களுடைய பொழுது முன் சொன்னவர்களுக்குக்கழிவது போல அத்துணை மெல்லவாவது, பின் சொல்லியவர்களுக்குக்கழிவது போல அத்துணை வேகமாயாவது செல்வதில்லை. தினப்பிரதி காரியங்களில் சில மணி நேரமும் தூக்கத்தில் சில மணி நேரமும் போக, மனம் போனபடி செலவிட வென்று கொஞ்சம் பொழுதுதானிருக்கும்.

தனிகர் வீட்டில் இக்காலத்தில் முக்கால் வாசி வேலை சமையற்காரனும் வேலைக்காரர்களும் பார்த்துக் கொண்டு போகிறார்கள்; பட்டணங்களில் தனிக்குடித்தனம் செய்கிற சிறு பெண்களுக்கு கையில் நேரம் அதிக மாகவே இருக்கும். ஆனால் கொஞ்சம் பொழுதோ, அதிகப் பொழுதோ, வேறு காரியமின்றிக்கையிலிருக்கும் பொழுதை எவ்விதம் போக்குவது என்கிற கேள்வி அனேகமாய் எல்லோருக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும் பிறந்து கொண்டே இருக்கும். எப்படியோ பொழுது போய்க் கொண்டுதானிருக்கிறது. ஆனால் போகும் பொழுதினின்று பயனாகவும் விளையாட்டாகவும் எத்தனை பிரயோசனம் பெறமுடியுமோ அத்தனையும் பெறுவது தான் அறிவுடையோர்க்கு அழகு.

கையில் விடுதியாக இருக்கும் நேரத்தில் ஒரு பாகத்தைப் பத்திரிகைகள், நூல்கள், முதலியன வாசிப்பதில் செலவிடுவதன் அவசியத்தைப் பற்றி அதிகம் எழுத வேண்டுவதில்லை. ஆனால் வாசிப்பது நல்ல நூல்களாக இருக்கவேண்டும். உயர்ந்த அபிப்பிராயங்களும் உயர்ந்த ஆதர்சங்களும் உள்ள நூல்களே தாம் வாசிக்கத் தக்கவை. அளவின்றி அனர்த்தமான சம்பவங்கள் நிறைந்த கதைகளைப் படித்து அறிவைக் கெடுத்துக் கொள்ளுவதை விட நல்ல விளையாட்டுக்கள் விளையாடுவது எத்தனையோ உத்தமமானது.

விளையாட்டும் மனிதருக்கு அவசியமே. எப்பொழுதும் புத்தியை விசாரத்திலும் காரியங்களிலும் செலுத்தி வருதல் அனேகமாய் அசாத்தியம். அப்படிச் செலுத்த முடிந்து செலுத்திவந்தால் அவ்விதம் செய்வோர் சீக்கிரம் பித்தர்களாகி விடுகிறார்கள். வீணை, பிடில் முதலிய தந்தி வாத்தியங்கள் எப்பொழுதும் ஏற்றியே வைத்திருந்தால் காலத்தில் வாத்தியங்கள் நாதங் கெட்டுப் போய்ப் பயன்படாது போய்விடும். அவைகளின் தந்திகளை அடிக்கடி தளர்த்தி வைக்க வேண்டியதுபோலவே மனிதனுடைய புத்திக்கும் பொழுது போக்குக் காட்டி அவன் நரம்புகளையும் அடிக்கடி தளர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும். ஆகையால் "பல்லாங்குழி," "அம்மானை," "பதினைந்து நாயும் புலியும்," "தாயக்கட்டம்," "சொக்கட்டான்," "பச்சீஸ்," முதலிய விளையாட்டுக்களில் சிறிது பொழுது செலவழிப்பது நன்மையே பயக்கும். ஆனால் விளையாட்டுக்களில் அறிவைத் தூண்டக்கூடிய விளையாட்டுக்களே உத்தமமானவை. மேற் சொன்னவைகளில் "பதினைந்து நாயும் புலியும்" ஒன்றுதான் அவ் வியற்கையுள்ளது. சதுரங்கம் கற்றுக் கொண்டு விளையாடுவது மிகவும் உயர்ந்த விளையாட்டாகும். ஆட்டங்களுக்குள் இஃது அரசு. பாரஸீகத்தின் மகா கியாதிமானான அரசனாகிய நவஷேர்வான், தன் பிரதம மந்திரியை நம் நாட்டுக்கு அனுப்பி, 'அங்குள்ள மிக உயர்ந்த பொருளைக் கொண்டுவருக' என்று ஆக்ஞாபித்த போது, அவன் பஞ்ச தந்திரத்தையும் சதுரங்கத்தையும் கொண்டு போனானாம். அந்நூலையும் விளையாட்டையும் பார்த்து விட்டு நவஷேர்வான் மந்திரியைப் பெரிதும் மெச்சிக் கொண்டானாம். அப்பேர்ப்பட்ட விளையாட்டாகிய சதுரங்கத்தை நமது நாரீமணிகள் விளையாடினால் மிகவும் அழகாக இருக்கும். இது நாயகர்களோடும் விளையாடத் தக்க விளையாட்டாகையால் இதனால் நாயக நாயகிகளுக்குள்ள அன்னியோன்னியமும் விருத்தியாகும்.

ஆனால் விளையாட்டிலேயே பொழுதைக் கழித்து விடுதல் புத்திசாலித்தனம் ஆகாது. விளையாட்டு விளையாடுவதற்கு இரண்டு பேராவது வேண்டும். அப்படிச் சந்திக்கிறவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சம்பாஷித்தல் இதை விட உயர்ந்த விதமான பொழுது போக்காகும். சம்பாஷணை செய்வதில் மனிதருடைய பயிற்சி விளங்குவதுபோல வேறு எதிலும் அத்துணை விளங்காது. தற்காலம் நமது பெண்மணிகளுக்குக் கல்வி புகட்டுவது மிக அருமையாக இருக்கிறபடியால் இவர்களிற் பெரும் பாலார் பேசுகிற பேச்சுக்கள் பயனற்றவையாயும் சுவையற்றவையாயும் இருக்கின்றன. தங்களுடைய ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் பற்றிப் பேசுதல், மற்றோருடைய அழகின்மை, வறுமை, கயமை ஆகிய இவற்றைப்பற்றிப் பேசுதல், சமையலைப்பற்றிப் பேசுதல், இவற்றை விட்டால் வேறு ஒன்றும் பேசத்தெரியாதவர்கள் எத்தனையோ பேரிருக்கிறார்கள். ஆனால் பேசுவதற்கு நல்ல விஷயங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன. நூல்களிலுள்ள நாயகர்கள், நூல்களின் அமைப்பு, கவிதை, கானம், சித்திரம், சிற்பம், நமது நாட்டு ராஜீய நிலைமை, ஜாதியில் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் இவைகளெல்லாம் சம்பாஷணைக்குரியன. கொடுமையின்றிக் குதூகல ஆகிக்

கத்தினுல் சிரிப்பு எழும்படி பேசுவதிலிருந்து நண்பினருக்குள் சந்தோஷமும் கலகலப்பும் பிறக்குமாதலால் மாதர்கள் அந்தக் கலை பழகுதல் அவசியமாகும். மயிலினும் அழகிய தோற்றத்தோடு தங்கக் கம்பிபோல இழையும் குரலில் மனச்செம்மையும் இளமையின் தளதளப்பும் சரீரம் ஆதியந்தம் பெருகியோடும் மங்கைகளினுடைய அறிவும் நல்லுணர்ச்சியும் சுவையும் நிரம்பிய பேச்சுக்களைக் கேட்டலே மனிதர்க்குக் கலைப்பயிற்சியாகும். அத்தகைய சம்பாஷணைகளைப் போலப் பொழுதை இனிது போக்கக்கூடிய சாதனங்கள் வேறு இல்லை

தொடரும்.

தே—ன்.

உதயண குமார காவிய வசனம்.

(முன் தொடர்ச்சி புத்தகம்: 2 சஞ்சிகை-4. பக்கம்-96)

துறவு காண்டம்.

மேற்கூறியபடி உதயண மன்னன் வித்தியாதர லோகஞ் சென்று திரும்பி வந்த பின் சித்திரப்பாவையை நிகர்த்த தன் மனைவியாகிய வாசவதத்தை, பதுமை, மானினீகை, விருசிகை ஆகிய நால்வரோடும், திருமடந்தை, கலைமடந்தை, பூமடந்தை என்னும் மூன்று தேவியருடனும், நரவாகனன், கோமுகன் ஆகிய புதல்வருடனும், உருமண்ணு, விடபகன், யூகி, வயந்தகன் ஆகிய நான்கு அமைச்சருடனும் பொருந்தி இனிதாக வாழ்ந்து வந்தான். அப்படி வாழ்ந்து வருங்காலத்தில் "நமக்கு எத்தொழிலிலும் ஜெயத்தையே யுண்டாக்கிய யூகி என்பான் முக்கிய மந்திரியாகவும், தோழனுகவும் அமைந்ததும்; வாசவதத்தை முதலியோர் மனைவியரானதும்; நரவாகனன் முதலியோர் புத்திரரானதும்; வித்தியாதர நாடும் நரவாகனனுடைய வல்லமையால் நம் ஆளுகைக்குட் பட்டதும்; தேச மன்னர்களெல்லாம் நமக்குக் கீழ்ப் பட்டதும்; இந்திரனும் நம்மைப்பூஜித் தனுப்பியதும் நாம் செய்த தவத்தின் பயனுகவே நமக்கமைந்தன. எனினும், உலகபோகம் நிலையற்றதாதலின் இதனை விடுத்து அருகதேவனை வழி பட்டுத் தவம் புரிந்து மோக்ஷவீடடைதலே நிலைத்த செல்வமாம்" என்று துணிந்து துறவை நாடிய சிந்தையுடையவனு யிருந்தான்.

அப்படி யிருக்கும்போது அவனுடைய பட்டத்துயானையானது மதங்கொண்டு கட்டுத்தறியை முறித்துச் சங்கிலிகளை அறுத்துக்கொண்டு ஒரு தினம் வெளி யேறி மிகுந்த கோபமுடையதாய்க் காலன் போல் சீறிப் பல ஜனங்களையும், பாகர்களையும் காலினுலே தேய்த்து இடியைப் போல முழங்கி, மதில்களையும், பல மாளிகைகளையும் தந்தத்தால் இடித்துத் தகர்த்து ஒரு பர்வதம் போலத் தெருக்களில் உலாவித்திரிந்தது. அது கண்டு வேறு சில பாகர்களும், வீரர்களும், பட படத்து அதனை யடக்கும் பொருட்டு ஆயுத பாணிகளாய் அத்ெனெதிரே சென்றுர்கள். அவர்களை எல்லாம் அந்த யானையானது கோட்டாற்

குத்தியும், தும்பிக்கையால் வளைத்து அடித்தும், காலாற் றேய்த்தும் கொன்று அவர்களின் குடரைக் கோட்டில் மாலைகளாக அணிந்து இன்னம் பல உற்பாதங்களை விளைவித்தது. அதன் கொடுமையைக் கண்ட நகர மாந்தர்கள் நடுநடுங்கி முடி மன்னனாகிய உதயணன்பாற் சென்று, "மன்னர் பெருமானே! நம் பட்டத்து யானையானது மதங்கொண்டு கட்டுத்தறியை முறித்து வெளியேறிப் பல ஜனங்களை மடித்ததோடு நகரத்தையும் அழித்துக்கொண்டு திரிகின்றது" என்று தெரிவித்தார்கள். அரசன் தன் மாளிகையின் மேல் மாடத்திற் போய் நின்று யானையின் கொடுமைகளை உற்று நோக்கினான். அப்போது அந்த யானை ஜனங்கள் கூறிய படியே அழகு பொருந்திய உத்தியான வனங்களையும், தடாகங்களையும், வயல்களையும் அழித்து, வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களையெல்லாம் பார்மைப் பிளந்து வதைத்து ஒருவருக்கும் அடங்காமல் திரிந்தது. அதைக் கண்டு மன்னன் அதிசய முற்றிருந்தான்.

அச்சமயத்தில் நான்கு வேதங்களையும் விரித்துரைப்ப வரும், கூட்டமாகிய மலர்களின் மீது நடப்ப வரும், அலை பொருந்திய ஜலத்தின் மீது செல்ப வரும், கனி காய்களை அருந்துபவரும், நூலின் மீது நடப்ப வரும், மலையின் உச்சியில் செல்பவரும், ஆகாயத்தில் செல்ப வரும், பூமியிற் பாதம் படாமல் நான்கு விரலுக்கு மேல் நடந்து செல்வாரும், முழந்தாளினால் நடந்து செல்பவரும், மலைக் குகைகளில் வசிப்ப வரும், இன்னும் பல அரிய தொழில்களைச் செய்பவருமாகிய பல தபோதனர்கள் நகரத்தை யடுத்து ஆகாரங் கொள்வதற்காக அந்நகரத்தின் ஒரு சோலையிலே வந்து தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களுள் சிரேஷ்டராகிய தர்ம வீரிய ரென்னும் முனிவரிடத்தில் அந் நகரமாந்தர்கள் வந்து வணங்கி அந்த யானை செய்யுங் கொடுமையைச் சாற்றினார்கள். அப்போது அம்முனிவரர் அந்த யானையால் கொல்லப்படும் ஜீவன்களின் தசை முதலியவற்றைத் தின்பதற்குப் பல பறவைகளும், பருந்தினங்களும் மேலும் கீழும் பறந்து பின் றொடர்ந்து செல்ல அந்த யானையானது பல தீங்குகளை விளைவித்துக் கொண்டு திரிவதைக் கண்டனர். அங்ஙனம் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவர் அதனுடைய பூர்வவிருத்தாந்தத்தை உணர்ந்தவராதலின் அதற் கெதிரே சென்று தருமோபதேசஞ் செய்தனர்.

அங்ஙனம் அவர் தருமோபதேசஞ் செய்யத் தொடங்கவே அம்மத கரியானது தன் செருக் கொழிந்து வணக்கத்தோடு அவர் முன்னே நின்று செவி சாய்த்து அவ் வுபதேசத்தை பக்தி சிரத்தை யோடு கேட்டுத் தன் பூர்வஜென்ம விருத்தாந்தத்தினை யுணர்ந்து, " அந்தோ! நாம் முற்பவத்தில் செய்த தீவினையால் இங்ஙனம் விலங்காகப் பிறந்தோம்; பிறந்தும் இந்த ஜென்மத்தில் செருக்கால் பல உயிர்களைக் கொன்றொழித்தோம்; இத்தத் தீவினையானது மேலும் நம்மை மிகவும் பயமும் துக்கமும் நிறைந்த விலங்குகதியுட் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்; மீளுதற்கரிய நரகத்துட் செலுத்தும்; நாம் முன் பின் யோசனையின்றி என்ன காரியம் செய்தோம்" என்று நெஞ்சங் கரைந்துருகி நெடுங் கண்ணீர் விட்டழுது அரசன் அரண்மனையைச் சார்ந்து சாந்தத்துடன் கோட்டை வாயிலிற் போய் நின்றது. அது கண்டு காவலாளர் கோட்டை வாயிற் கதவைத் திறந்து

விட்டனர். உடனே அஃது உட்புகுந்து கட்டுத் தறியைச் சார்ந்து நின்றது. இவ்வதிசயத்தைக் கண்ட காவலாளர்கள் அப்பொழுதே உதயணமன்னனிடஞ் சென்று தெரிவித்தார்கள். இறைவன் ஆச்சரிய மடைந்து உடனே அமைச்சரோடு புறப்பட்டு வந்து யானை மிகவுஞ் சாந்தத்தோடு நிற்கக் கண்டு "மதங் கொண்டு நகரத்தில் பல உற்பாதங்களை விளைவித்த இம்மத்தகய மானது இவ்வாறு மதம் நீங்கி நிற்கும் அதிசய மென்னே?" என்று மந்திரிகளை நோக்கினான். அப்போது அம்மந்திரிகளுள் பூதி என்பான் மன்னனை நோக்கி "இறைவ! தர்மவீரிய முனிவரின் தருமோபதேசத்தைக் கேட்ட காரணத்தால் இந்த யானை யானது மதம் நீங்கிச் சாந்த மடைந்தது. இனி நீர் இதன் மீது நிர்ப்பயமாக ஏறலாம்" என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட வுடனே உதயணன் சந்தோஷித்து அந்த யானையின் வெள்ளிய தந்தத்தின் மீது இரண்டு பாதங்களையும் வைத்து ஏறி அதன் பிடரியிலமர்ந்தான். உடனே அவ்வேழம் மன்னனைச் சுமந்த படியே சென்று அம்முனிவரிருக்கும் சோலையைச் சார்ந்து அதனை வலமாகச் சுற்றி வந்து அத்தபசியின் சமீபத்திற் போய் நின்றது.

அங்ஙனம் நின்ற வுடனே உதயணன் அந்த யானையை விட்டிழிந்து வாசனை பொருந்திய புஷ்பங்களும், இனிய கனி வர்க்கங்களும், பரிசுத்த நீரும் கொண்டு தன் பரிவாரங்கள் சூழச்சென்று தர்ம வீரிய முனிவரைக் கண்டு அவருடைய பாதங்களை சுத்தோதகத்தால் விளக்கித் தாமரை மலரால் அருச்சித்துத் துதித்து வணங்கினான். முனிவர் அவனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி 'இருக்கக் கடவாய்' என்று இருக்கை காட்டினார். அரசன் அவ்விருக்கையிலிருந்து பய பக்தியுடன் அவரிடம் அறத்தைக் கூறும்படி கேட்டான். முனிவரும் அவனை நோக்கி "கேளாய் அரசனே! நான் சொல்லும் தர்ம நெறிகளாகிய ஆபரணங்கள் மனிதர்க்குப் பெறுதற் கரியனவாகும். ஷட்த்ரவ்யம், பஞ்சாஸ்தி காயம், ஸப்த தத்வம், நவபதார்த்தம், பொறிகளாறு, தசதர்மம், த்வாதசானுப்ரேக்ஷை, அடக்கம் ஆகியவற்றை யுணர்ந்து அவற்றின் வழி யொழுகி அற நூல்களை முற்றக் கற்றுணர்ந்து அவற்றின் வழியே சென்று சற்பாத்திரதானம், பூஜை, தபச்சீலங்கள் ஆகியவற்றையும் அனுஷ்டிப்பவர் சம்சார சாகரத்தினின்றும் நீங்கி அனந்த சுகக்கடலுள் ஆழ்வார்கள். ஆதலின் நீ இவற்றின்படி ஒழுகுவாயாக" என்று கூறினர்.

இவற்றைக் கேட்டவுடன் உதயண மன்னன் எழுந்து அவருடைய பாதங்களில் வணங்கி தரிசன விசுத்தனாகி அவரை நோக்கி "முனிசிரேஷ்டரே! இந்தக்களிறானது உம்முடைய தருமோபதேசத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மதம் நீங்கியதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவினான். அதற்குத் தர்ம வீரியர் "கேளாய் அரசனே! சாலக்கிராம நாட்டிலுள்ள கடக மென்னுமூரில் வ்ருஷபாங்கன் என்னும் ஒரு வேதியனிருந்தான். அவன் தேவி ஜானகி என்பாள். இவ்விருவரும் கலந்து வாழ்கின்ற காலத்தே அவ்வேதியன் அமரி என்னும் வேசியின்வயப்பட்டுத் தூர்த்தனாய் வேதமோதுதல், வேள்வி செய்தல் முதலிய பிராமண ஒழுக்கங்களை விட்டுக் கள்ளுண்ணல் முதலிய துர்க்கிரியைகளை அனுஷ்டித்து இரவும் பகலும் அப்பரத்தையை விட்டு நீங்காமல் திரிந்த

தால் முடிவில் மரண மெய்தி விலங்குகதியுட் புகுந்து இந்த யானையாயினன். இப்போது நாம் தர்மோபதேசஞ் செய்ததால் இக்களிற்றிற்குப் பூர்வஜன்ம விருத்தாந்தம் தோற்றிற்று. அதனாலேயே இது மத நீங்கி அடங்கிற்று" என்று கூறினார். அதன்மேல் அரசன் "அந்த யானைக்கு சுத்தோதகாபிஷேகஞ் செய்து, அன்னமும், பாலும், நெய்யுங் கலந்த கவளத்தை ஊட்டக் கடவீராக" என்று பாகர்க்குக் கட்டளை யிட்டு முனிவரிடம் வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றான். அது முதல் அந்த யானைக்குப் பாகர் அவ்வாறே கவளங் கொடுத்து வந்தனர். அரசன் நாடோறும் அம்முனிவரிடம் சென்று நல்லுபதேசங்களைக் கேட்டு வந்தனன். யானை அரசனிடத்தில் முன்னிலும் அதிகமாகப் பிரியங் காட்டியிருந்தது. அதனால் அரசனுக்கும் அந்த யானையின் மீது விருப்ப மதிகரித்து வந்தது. அங்ஙனமாகவே ஒரு தினம் உதயணன் தர்ம வீரிய முனிவரிடத்தில் "முனிபுங்கவ! இந்த அத்தியின் மீது எனக்கு விருப்பம் அதிகரித்துள்ளது; இதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவினான். அதற்கு முனிவர் அவனை நோக்கிக் 'கேளாய் அரசனே! மேகங்கள் படிந்த சோலையினாற் சூழப்பட்ட வெள்ளி மலைமேலுள்ள உத்தரசிரேணியைச் சார்ந்த மத்தியம நாட்டில் விளங்கும் சுகந்தி நகரத்தில் வயந்தகன் என்னும் மன்னன் அரசு புரிந்து வந்தான். இவன் தேவி ஸ்ரீரங்குலாங்கனை என்பாள்; புத்திரன் கோமுகன் என்பான்; இந்தக் கோமுகனை வளர்த்த கைத்தாய் சோமசுந்தரி யென்பாள்; அவளுடைய புத்திரன் விஜயன் என்பான். இந்த இரண்டு புத்திரர்களும் நண்பர்களாகி விளையாடிப் பருவமடைந்து, அக்காலத்தில் அளவில்லாத இன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்து வந்தனர். சின்னாட்கள் கழிந்த பின்னர், கோமுகன் உயிர்நீத்து அரசபுத்திரனாகத் தோன்றினன்; அவன் நீயே. விஜயன் தன்னுயிர் நீங்கிய பின்னர் மேற்கூறிய விடபகன் என்னும் அந்தணனாகத் தோன்றிக் கெட்ட ஒழுக்கங்களிற் பிரவேசித்து அந்த ஜென்மமும் விட்டுநீங்கி இப்பொழுது இங்குவந்து இந்த யானையாகத் தோன்றியிருக்கின்றனன். நீங்களிருவரும் பூர்வத்தில் நண்பர்களா யிருந்த காரணத்தினால் இக்காலத்தில் அதன் மீது உனக்கு அன்பு ஏற்படுகின்றது; அதற்கு உன்மீது விருப்பம் அதிகரிக்கின்றது. இன்னும் ஏழுதினங்களில் இந்த யானைக்கு ஆயுள் நீங்கிவிடும்," என்று கூறினர்.

(இன்னும் வரும்)

வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை.

நீதிமொழித் திரட்டு.

கல்வி.

கல்வி, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய புருஷார்த்தங்களைப் பயக்கும், கடலாற் சூழப்பட்ட இப்பூவுலகு முழுவதிலும் கீர்த்தியைநிலை நாட்டும். மனதுக்குக் கவலை நேர்ந்த காலத்து அக்கவலையை நீக்கும். ஆபத்துக் காலத்தில் சிநேகிதரைப் போல் கை கொடுத்து உதவி செய்யும். மனிதன் தனக்கு இடுக்

கண் வந்தால் உதவும் பொருளைக் கொடுத்துங் கல்வி கற்க வேண்டும். கற்ற பின்பு ஞானக்கண்ணு முண்டாகும்; அது தத்துவத்தினை விளக்கும்; வருத்தத்திற்கு உதவியுமாம்; ஆதலின், இதனை யொழிந்த பொருள்கள் பொருளல்ல; இதனால் மீண்டும் பொருள்களுண்டாம்; கீர்த்தியு முண்டாகும்.

தலை மயிரினழகும், மார்பினழகும், நகத்தினழகும், செவியினழகும், பல்லினழகும் ஆகிய இவற்றினும், நூல்களிலுள்ள சொல்லழகே சிறந்தது. தலை மயிரினழகு முதலியன தம்மைப் பார்க்கும் பிறர்க்கே யன்றித் தமக்கு இன்பந் தருவனவல்ல; கல்வி யொன்றே தம் மனத்துக்கு இன்பந்தருவது.

இடையினது அழகும், தோள்களினது அழகும், பெருமையினது அழகும், நடையினது அழகும், நாணத்தினால் உண்டாகும் அழகும், பக்கங்கள் நன்கமைந்துள்ள கழுத்தினது அழகும், அழகாகா ஒருவர்க்குக் கணித நூலுணர்ச்சியும் இலக்கண நூலுணர்ச்சியுமாகிய அழகே அழகாகும்.

அறிவு நூல்களைக் கற்றவர் தேவரை நிகர்ப்பார்; கல்லாதவர் பிசாசுகளை நிகர்ப்பார்.

பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் கல்விப் பொருளே சிறந்ததாம்; ஏனெனில், அது கொள்ளை கொள்ள முடியாதது; பிறர்க்குக் கொடுக்கக் கொடுக்கச் செல்வம் போல் குறைவு படாதது; தாயாதிகளால் பங்கிட்டுக்கொள்ள முடியாதது; தணல் தண்ணீர் முதலியவைகளால் அழிவு படாதது; வேந்தரால் கொள்ள முடியாதது. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த கல்வியை ஒருவன் விரும்பிக் கற்பானானால், அதனால் அறிவையும், அறிவினால் பெருமையையும், பெருமையினால் பொருளையும், பொருளினால் தர்மத்தையும், தர்மத்தினால் சுகத்தையும் அடைகிறான். கல்வி கற்றவர்கள் தங்கள் வாழ் நாட்களை சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்வதிலேயே கவனம் செலுத்தி அதனால் வரும் இன்பத்தை மேன்மேலும் அனுபவிப்பார்கள். கல்வி யறிவில்லாதவர்கள், துக்கத்திலும் தூக்கத்திலுமே தங்கள் வாழ் நாட்களைக் கழித்து அதனால் வரும் இன்னலை மேன்மேலும் அனுபவிப்பார்கள்.

கண்களுக்கு அணியாவது தாட்சணியம்; விரும்பப்பட்ட குலமகளுக்கு அணிதற்குரிய அணியாவது கல்வி யறிவாம்.

வீட்டுக்குப் பொலிவின்மையாவது நற்குண நற்செய்கையுடைய மனையாளையுடையனாயிராமை; மனிதன் தான் சென்ற இடத்துக்குப் பொலிவின்மையாவது தன்னுடன் நட்புக் கொண்டவரை உடையனாயிராமை; பலர் கூடின சபைக்குப் பொலிவின்மையாவது, பல நூல்களையும் கற்று அறிதலில்லாத உடம்பினனாயிருத்தல்.

ஒருவன் நூல்களைக் கற்பதினால் மிகுதியாகிய பேதைமை குறைவான்; அறியாமை நீங்குவதினால் புல்லறிவு நீங்கி, இவ்வுலகத்தினது இயல்பினை அறிவான்; அவ்வியற்கையை உணர்ந்தவன் உண்மையாகிய வழியில் செல்லுவான்; சென்ற அவ்வழியினால் இம்மையில் உலகத்தில் புகழை நிலை பெறச் செய்து மறுமையில் உயர்ந்த முத்தி யுலகத்தில் புகுவான்.

கற்ரோர் முகத்திலிருப்பது இரண்டு கண்கள்.
கல்லார் முகத்திலிருப்பது இரண்டும் புண்கள்.

(தொடரும்)

மே—ச.

கல்விப் பயிற்சி.

முற்காலத்திலிருந்த கல்விப்பயிற்சியானது மிகவும் சிரேஷ்ட முடையது; இக்காலத்தில் கல்விபயிலும் முறைமையோதலைகீழாக மாறிப்போய்க் கிடக்கின்றது. இது பற்றிச் சிறந்த கல்வியாளர் மனமெல்லாம் புண்ணுகின்றது. இம்முறை கேட்டைப் பற்றி இப்போது எவ்வளவுதான் எழுதினும், சொல்லினும் அவையெல்லாம் இப்போதைய மாறு பாட்டுவழியைச் சார்ந்த சிலருக்குச் செவிடன் காதில் சங்கை ஊதினது போன்றனவேயாம். அவற்றையெல்லாம் அவர்கள் ஒரு சிறிதும் இலக்ஷியம் செய்யவே மாட்டார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகிறவர்களையும் நிந்தித்துப் பரிகசித்து விட்டுத் தங்கள் மனம் போனபடியே மாறு பாட்டுக் கல்வி பயிலும் முறைமையைக் கைக் கொள்ளுவார்கள். ஆயினும் தமிழ்க் கல்வியானது சீர் கேடடையும் விஷயத்தைப் பார்த்துச் சகித்திருக்க முடியவில்லையாதலின், கல்வி பயிலுவதில் முற்காலத்திலிருந்த முறைமைகளைப் பற்றியும், இக்காலத்திலிருக்கும் முறைமைகளைப் பற்றியும் சிலவற்றை எழுதுவாம். அவற்கைக் கவனிப்போர் கவனிக்க; கவனியாதிருப்போர் கவனியாதிருக்க.

ஒருவன் சில எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படிக்கத் தெரிந்து கொள்வதும், சில கணக்குகளைப் பழகிக் கொள்வதும் மாத்திரம் கல்விப் பயிற்சியாகமாட்டா. எழுதப் படிக்கத் தெரிந்து கொண்டபின் நல்லாசிரியனை யடுத்து இலக்கண இலக்கியங்களையும், நாற் பொருள்களையும் விளக்கிக் காட்டும் பல சாஸ்திரங்களையும் முறையே கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இது தான் சரியான கல்விப் பயிற்சியாகும். அங்ஙனம் கற்றுக் கொள்வதினும் மாணாக்கர், ஆசிரியனை யடுத்து,

“ அழலினீங்கா னணுகானஞ்சி
நிழலினீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோடு
எத்திறத்தாசா னுவக்கு மத்திறம்
அறத்திற் றிரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே ”

என்றபடி குளிருக்காக அனல் காய்பவன் விட்டு நீங்காமலும் நெருங்காமலும் இருக்கின்ற நெருப்பைப்போல அவ்வாசிரியனை நினைத்து, அச்சங் கொண்டு

நீங்காமலும், கிட்ட நெருங்காமலும் இருந்து, அவன் சென்ற விடத்தெல்லாம் நிழலைப்போல விடாது பின் தொடர்ந்து சென்று, அன்பு நிறைந்த மனத்துடனே கூடி, எவ்வகையில் அவ்வாசிரியன் மகிழ்வானோ அவ்வகையோடு பொருந்தி, தருமத்தினின்றும் மாறுபடாத நடத்தையை யுடையவராய் அவ்வாசிரியனுக்கு வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்து வருவதோடு பாடங் கேட்கச் செலுங் காலத்தில்,

"கோடல் மரபே கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முனியான்
குணத்தொடு பழகி அவன் குறிப்பிற் சார்ந்து
இருவென இருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவனன்னஆர் வத்தனாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
போவெனப் போத லென்மனார் புலவர்."

என்றபடி, தக்க காலத்திலே ஆசிரியனிடம் போய், வழிபாடு செய்வதில் வெறுப்பில்லாதவராய், ஆசிரியனது குணத்துக்குத் தக்கபடி அவனோடு பழகி, தாம் வாலாமென்னு ஆசிரியன் குறிப்புக் காட்டிய பின் அக் குறிப்பை யறிந்து அவன் சமீபத்திற் சேர்ந்து, அவன், 'இரு' என்று சொன்னபின் இருந்து, படி யென்று சொன்னபின் படித்து, மிக்கதாக முள்ளவன் நீரினிடத்துக் கொள்ளும் ஆசையைப் போலத் தாம் பாடங் கேட்டலில் ஆசையை யுடையவராய், சித்திரத்திலெழுதிய பிரதிமையானது எப்படி அசைவற்றிருக்கின்றதோ அப்படியே மன மொழி மெய்களடங்கி, காது வாயாகவும், மனம் கொள்ளுமிடமாகவும் ஆசிரியனிடத்தில் பன்முறை கேட்ட நூற் பொருள்களை மறந்துவிடாமல் தம்மனதில் நிரம்பப் பதிய வைத்துக் கொண்டு, 'போ' என்று ஆசிரியன் சொன்ன பின்பு வீட்டிற்குப் போக வேண்டும். இவ்வாறு பாடங் கேட்டுக் கொள்வதில், அன்னத்தையும் பசுவையும் போன்ற முதல்மாணாக்கர் இலட்சணப்படி அமைந்து, அன்னம் பாலையும் நீரையும் வேறு பிரித்துப் பாலைமாத்திரம் உட்கொள்ளுவது போல ஆசிரியன் கூறிய பல விஷயங்களுள் தள்ள வேண்டியவைகளைத் தள்ளிச் சாரமானவைகளை மட்டும் கொண்டும், பசுவானது நல்ல புல் அகப்பட்ட விடத்தே விரைவில் அவற்றை மேய்ந்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு ஓரிடத்திற் போய் அசை வற்று நின்று தின்றவற்றை யெல்லாம் மீளச் சிறிது சிறிதாகக் கக்கி அசையிட்டு மென்று பக்குவப் படுத்திச் சாரத்தை உட்கொள்ளுவதுபோல, ஆசிரியன் கூறிய நல் விஷயங்களை யெல்லாம் விரைவில் மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டுபோய்த் தனியே யிருந்து மீண்டும் ஒவ்வொன்றாக நினைத்து நினைத்து ஆராய்ந்து மனத்திற் பதித்தும்,

"நூல்பயி லியல்பே நுவலின் வழக் கறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்த லென்றிவை
கடனாக் கொளினே மடநனி யிகக்கும்."

என்றபடி, உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்குகளை யறிந்தும், மூலபாடங்களை மறவாமல் பாது காத்தும், ஆசிரியனிடத்துக்கேட்ட பழய பாடங்களாகிய நூற்பொருள்களைப் பல முறை சிந்தித்தும், ஆசிரியனை யடுத்து முன் கேட்ட வற்றையே மனத்திற் பதியும்படி மறுபடியுங் கேட்டும், தம்மைப் போலவே பாடங் கேட்கும் மாணாக்கரோடு பழகியும், தாம் சந்தேகித்த பொருள்களைக் குறித்து அவர்களிடம் கேள்வி கேட்டும், அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குத் தாம் உத்தரஞ் சொல்லியும், கல்வி பயிலவேண்டும். இந்த முறைகளின் படி கற்றாலும் " ஆசானுரைத்த தமைவரக் கொளினுங் காற்கூறல்லது பற்றலனாகும்" என்றபடி ஆசிரியன் உரைத்த வற்றில் காற்பாகந்தான் கற்றுக் கொள்ள முடியும். மற்ற முக்கால் பாகம் எவ்வாறு பூர்த்தி பெறுமெனில்,

"அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை யொருகால்
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விருகாலும்
மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்."

என்றபடி, ஆசிரியனிடம் நூல்களைக் கற்று வெளியேறிய பின்னரும், தம்மைப் போலக் கற்ற மாணாக்கரோடு பழகி வரவேண்டும்; இதனால் காற்பங்கு பூர்த்தி பெறும்; அதன்மேல், தம்மிடம் பாடங் கேட்க வருவார்க்குத் தாம் கற்றவற்றைச் சொல்ல வேண்டும்; பலர் கூடிய சபையில் பிரசங்கம் புரிய வேண்டும். இவற்றால் மற்ற அரைப்பாகமும் பூர்த்தி பெறும். கல்வி பயில்வோர் இம்முறைகளின்படி யெல்லாம் நடந்து தான் கல்வியில் முழுத்தேர்ச்சியையும் அடைய வேண்டும். இவ்வாறு பூர்த்தி பெறுவதிலும் இன்னும் சில முறைகளைக் கடைப்பிடித் தொழுக வேண்டும். அவையாவன:—

முதலில் திவாகரம், நிகண்டு முதலியவற்றை மனப்பாடம் பண்ணி இலக்கியப் பயிற்சி செய்த பின், இலக்கண நூல்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதன்மேல் செய்யுள்களாலமைந்த தோத்திரப் பிரபந்தவகைகளையும், நீதி நூல்களையும், இதிகாச புராணகாவியங்களையும், இன்னும் பல வகையான சாஸ்திரங்களையும் வாசிக்க வேண்டும். அப்படி வாசிப்பதிலும்,

"கல்வி கரையில கற்பவர் நாட்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதின்

ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து"

என்றபடி கண்ட கண்ட மயக்க நூல்களை யெல்லாம் மாடு நுனிப்புல் மேய்வது போல அதிலொன்றும் இதிலொன்றுமாகப் படித்து வீணே ஒன்றிலும் பூர்த்தி யடையாது நாளைப் போக்காமல் பயனற்ற நூல்களைத் தள்ளிப் பயனுடைய வற்றையே விரைந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பின்னர் செய்யுட்கள் எழுதவும், நடைகள் எழுதவும், நூற்களின் சாரங்களைப் பெரியசபைகளில் எடுத்து விளக்கமாகச் சொல்லவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு பழக்கி கொண்டவர்கள் தாம் எந்த வகையான நூல்களையும் கவியாகவோ நடையாகவோ செய்யவும், பெரிய சபைகளில் மேலான விஷயங்களைப் பேசவும் அருகராவார். வித்வா னென்ற பட்டத்துடன் வெளியேறவும் உரியராவார். இவ்வளவு சக்தியையும் அடையாதவர்கள் வித்வானென வெளியேறினால் அரசர்களாலும் பிரபுக்களாலும் தண்டிக்கப் படுவார்.

இவை நாம் பண்டைக்காலத்துக் கல்வி பயிலும் முறைகள். இம்முறைகளைக் கைக்கொண்டிருந்ததினாலேயே அக்காலத்து வித்துவான்கள் சகல தொழில்களிலும் வல்லவர்களா யிருந்தார்கள். அவர்கள் செய்யும் நூல்களில் எவ்வகை விஷயங்களையும் விளக்கமாகச் சொல்லும் சக்தியையும் அடைந்திருந்தார்கள் அதிலும் தமிழுக்கு இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்றும் மிகவும் பொருத்தமுடையவைகளா யிருந்தபடியினாலே அவர்கள் மற்றவற்றைக்காட்டினும் இம்மூன்றையும் தெளிவாகக்கற்று அவை சம்பந்தமாகவே பல நூல்களையும் இயற்றி யிருக்கின்றனர். இக்காரணத்தாலேயே தமிழும் முத்தமிழ், எனப் பெயர் பெற்றது. அக்காலத்து வித்வான்கள் முத்தமிழிலும் சிறந்திருந்தார்களென்பதை, சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, முதலிய சங்க இலக்கியங்களால் நன்குணரலாம். கம்பர் இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றிய காலத்தில் சாற்றுக்கவி வாங்கும்போது ஒவ்வொரு தொழிற்காரரும் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் தக்க விடையளித்தார் என்ற சரித்திரத்தினாலேயே அக்காலத்துப் புலவர்கள் எல்லாத் தொழில்களின் வகைகளையும் அறிந்திருந்தார்களென்பது வெள்ளிடை மலை போலத் தெள்ளிதில் விளங்கும்.

இன்னும் அக்காலத்தில் கல்வியைப்பற்றி வேறு சில சட்டதிட்டங்களும் ஏற்பட்டிருந்தன. நன்றாக இலக்கண இலக்கியங் கல்லாதவன், வித்வானென வெளி வருதல் முடியாது. அரசர்களின் ஆதரவின் கீழ்ச் சிறந்த வித்வான்களாகிய தமிழ்ப்பரிசோதகர்கள் ஏற்பட்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கே தமிழ்ச் சங்கங்களும் இருந்தன. ஒருவன் தமிழ்ப்புலவனென வெளி வருவதாயிருந்தால் இராஜ சமஸ்தானங்களுக்கும், தமிழ்ச்சங்கங்களுக்கும் சென்று தன்னுடைய கல்வித்திறமையைக் காட்டித் தமிழ்ப் பரிசோதகரால் யோக்கியதா பட்டம்பெற்று வெளி வரவேண்டும். புதிதாகக் கல்விகற்று வெளிவருவோரால் செய்யப்படும் நூல்களும் அவர்கள் பரிசோதனையின்பேரிலும், சாற்றுக்கவிகளின்பேரிலுந்தான் வெளிவரவேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தான்தோன்றிகளாக வெளிவரும் வித்வான்களுக்கும், நூல்களுக்கும் கண்டனை தண்டனைகளுண்டு. சங்கப்புலவ

ர்களுள், நக்கீரனார், மதுரைச்சொக்கனாரால் பாடப்பட்ட 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்ற பாசுரத்திற்கும் குற்றங் கூறினாரென்றால் அக்காலத்திய தமிழ்ச்சட்டதிட்டங்களைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ! தெய்வப் புலமையுடைய திருவள்ளுவர், திருத்தக்கதேவர் முதலிய பெரியோரும் தாங்கள் பாடிய நூல்களைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றிய பின்னரே வெளியிட்டார்கள். என்ன அக்காலத்திய தமிழ்க்கல்வியின் கிரமங்கள்! அவற்றை நினைக்குங்கால் தேகம் சிலிர்க்கின்றது. இந்தக் கிரமங்கள் தவறி எவனேனும் வித்வானென வெளிவந்தால், பண்டைக்காலத்தில் பிள்ளைப்பாண்டியன் என்னும் ஓர் அரசன், அவனைத் தலையில் குட்டி யொழித்து விடுவான்; வில்லிபுத்தூராழ்வார் அவனுடைய செவிகளை ஒட்ட அரிந்து விடுவார்; ஒட்டக்கூத்தன் கல்விநிரம்புதலில்லாமல் வெளிவந்த பலவரைச்சேர்த்துத் தலையோடு தலை சேர முடிந்து சிரச்சேதம் செய்துவிடுவான். இதனை,

"குட்டுதற்கோ பிள்ளைப்பாண் டியனிங் கில்லை
குறும்பியள வாக்காதைக் குடைந்து தோண்டி
எட்டினமட் டறுப்பதற்கோ வில்லி யில்லை
இரண்டொன்று முடிந்து தலை யிறங்கப் போட்டு
வெட்டுதற்கோ கவியொட்டக் கூத்த னில்லை
விளையாட்டாக் கவிகடமை விரைந்து பாடித்
தெட்டுதற்கோ அறிவில்லாத் துரைக ளுண்டு
தேசமெங்கும் புலவரெனத் திரியலாமே."

என்னும் தனிச்செய்யுளாலுணரலாம். சீத்தலைச் சாத்தனாரென்பவர் சரியாகப்படிக்காதவர்களுடைய செய்யுட்களைக் கேட்டவுடன் அவர்களை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் 'அந்தோ! இந்த வழுப்பாடலைக் கேட்கவும் நேர்ந்ததே' என்று தம் தலையில் தானே வயிற்றெரிச்சலால் குட்டிக்கொள்வார். அதனால் அவர் தலையில் விரணமாகி எப்பொழுதும் சீழ் ஒழுகிக்கொண்டே யிருக்கும். இக்காரணத்தினாலேயே அவருக்குச் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. தப்பான நூல்களை எவனேனும் பாடிக்கொண்டு மேற் கூறிய இடங்களுக்குச் சென்றால் அந்நூல்கள் வெளிவராமல் கிழித்தெறியப்பட்டுவிடும்.

இப்படி யெல்லாம் தமிழைப்பற்றி அக்காலத்தில் கண்டிப்பான ஏற்பாடுகள் இருந்தமையினாற்றான் பண்டைக் காலத்தவர் பன்னிரண்டு வருடங்கள் வரை தொண்டு செய்தேனும் தமிழைக் கசடறக் கற்று வெளியேறி வந்தார்கள். தெய்வீகம் பொருந்திய நூல்களை யெல்லாம் இயற்றி வெளிப்படுத்தினர்; ஆசுகவி பாடுந்திறம் பெற்றிருந்தார்கள்; நாகபந்தம், மாலை மாற்று முதலிய சித்திர கவிகள் பாடுந்திறம் பெற்றிருந்தனர்; வாது நிகழ்ந்த காலத்தில் அரிகண்டம் எமகண்டம் முதலியவற்றிலிருந்து கேட்டவர் வாயடங்கச் சாற்றெறுனக் கவி பாடிக் கீர்த்தி பெற்றனர்; அஷ்டாவதானம், சோடசாவதானம், சதாவதானம் முதலிய வற்றை யெல்லாம் செய்து தெய்வீகப் புலவரெனத் தேச மெங்கும்,

புகழ் பெற்றனர். அவர்க்கு வாக்கும் பலித்தது; அவர் கவியிற் சொன்னவை அப்படியே நடந்தன; அவர்களிடம் மனப் பரிசுத்தம் குடி கொண்டிருந்தது; அதனாலே அவர்கள் வாக்கு நிறை வேறும் தெய்வீகம் அவர்களிடம் தங்கியிருந்தது. அவர்கள் இவ்வாறு மகிமை யுடையவர்களாயிருந்ததைத் முன்னிட்டே அரசர்கள், பிரபுக்கள் முதலிய எல்லோருமே அவர்களைக் கொண்டாடி அவர்கள் சொற்படியே நடந்து வந்தார்கள்; அவர்களுக்குப் பல்லக்குச் சுமத்தல் முதலிய தொண்டியற்றவும் இசைந்தார்கள்; அவர்க்குத் தலையைக் கொடுக்கவும் சம்மதித்தார்கள்; இன்னும் எவ்வளவோ அருமையான செய்கைகளையெல்லாம் செய்தார்கள். இவற்றை, குமணன், சேரசோழ பாண்டியர்கள், இரகுநாத சேதுபதி, போஜன் முதலியவர்களுடைய சரித்திரங்களால் நன் குணரலாம். இன்னும் அக்காலத்துத் தெய்வீகப் புலவர்களால் செய்யப்பட்ட நூல்களும், தனிப் பாசுரங்களும் என்றென்றும் அழியாமல் நிலை பெற்று நிலவக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. இவ்வாறிருத்தலே அவர்களின் தெய்வீகத் தன்மையை விளக்குவதற்குப் போதியசான்றாயிருக்கின்றது. இன்னும் முற்காலத்தில் வித்வான்களைக் கண்டால் எவரும் அஞ்சுவார்கள்; அவர்களைக் கண்டவுடன் அவர்க்கு வேண்டிய மரியாதைகளை யெல்லாம் செய்துவிட்டுத் தான் மறு வேலை பார்ப்பார்கள். இந்த கௌரவம் அவர்களுடைய தெய்வீகத் தன்மையினாலே தான் ஏற்பட்டது. இன்னும் சிலர் தங்கள் தெய்வ பக்தியாலும் மனத் தூய்மையாலும் ஓதா துணர்ந்த மேதாவிகளாகவும் விளங்கினார்கள். இவர்கள் தெய்வ கிருபையால் கடாக்ஷ வித்வான்களெனப் பெயர் பெற்று எங்கும் புகழ் பரப்பி விளங்கினார்கள்.

பண்டைக் காலத்திய தமிழ்க் கல்விப் பயிற்சியின் முறைமைகளும், வித்வான்களின் தன்மைகளும் இவ்வாறிருந்து வந்தும், இக்காலத்தில் அவை நேர் மாற்றமாக மாறி, வரவரக் குறைந்து கொண்டே வந்து மிகவும் பரிதபிக்கக் கூடிய நிலைமையிலிருக்கின்றன. சுமார் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த நிலைமையைக் காட்டிலும் இப்போதைய நிலைமை மிகுந்த கேவல ஸ்திதியிலிருக்கின்றது. நாற்பது ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன் பழைய ஏற்பாட்டின் படியே ஏறக்குறையப் பாட முறைகள் நடைபெற்று வந்தன; வித்வான்களும் முன்னிலைமைக்கு அரைப்பங்காவது பெற்றிருந்தார்கள்; ஆங்கிலக் கலாசாலைகளிலும் தமிழ்ப் பாஷைப் பாடங்கள் சிறந்த வித்வான்களாகிய தமிழ்ப் பண்டிதர்களால் பண்டைய முறைகளை யனுசரித்தே பெரும்பாலும் நடத்தப்பட்டு வந்தன. அதனால் தமிழும் சிறிது ஜீவன் பெற்று நிலவி வந்தது. பிற்பட்ட இக்காலத்திலோ அவற்றைப்பற்றிப் பேசுதற்கும் நாவெழவில்லை. தமிழ் கற்கும் மாணவன் ஆசிரியனைத்தேடிப் போவதில்லை. ஆசிரியரே மாணவன் வீடு தேடிப் போக வேண்டும். நேரத்தோடு உபாத்தியாயர் போகா விட்டால் அவனுக்குக் கண்டனை தண்டனைகளும் அதிகமாவுண்டு. மாணவன், உபாத்தியாயனைக் கோபித்துக் கொள்வான். மாணவனுக்கு நேரம் கிடைக்கும் வரை ஆசிரியர் காத்திருந்து பாடஞ் சொல்லிவர வேண்டும்; இன்னும் மாணாக்கன் ஏவியவேலைகளையும் ஆசிரியன் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு படிப்பதிலும் மாணாக்கன்

ஆறுமாதம் அல்லது ஒரு வருஷத்துக்கு மேல் படிக்க மாட்டான். இதற்குள்ளும் ஒரு நூலையும் முற்றுற வாசிப்பதில்லை. நிகண்டில் பத்துப் பாட்டும், நீதி நூலில் ஐந்தாறு செய்யுட்களும்; இலக்கணத்தில் ஐந்தாறு சூத்திரங்களும், பாரதத்தில் பத்தும், இராமாயணத்தில் இரண்டும், நைடதத்தில் நான்கும், அரங்கத் தந்தாதியில் ஆறும் படித்து விட்டு இந்த அரைகுறையான படிப்பைக்கொண்டு இவன் வித்வானென வெளியேறி விடுவான். சிலர், ஒவ்வொரு மாதத்துக்கும் ஒவ்வொரு ஆசிரியராகப் பல ஆசிரியர்களிடத்தும் சென்று ஆங்காங்கே சிறிது பாடங்கேட்டு விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்த இருபது முப்பது பாடல்களை வைத்துக்கொண்டு வித்வான்களென வெளியேறி விடுகிறார்கள். இனிக் கலாசாலைகளிலுள்ள தாய்ப்பாஷைப் பாடங்களைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவற்றில், நன்றாகப் படித்த தமிழ்ப் பாஷை ஆசிரியர்களு மிருக்கிறார்கள்; சாதாரண ஆசிரியர்களுமிருக்கிறார்கள். பாடமோ ஒரு நூலும் பூர்த்தியின்றி இதிலொன்றும் அதிலொன்றுமாக எடுத்துப் புதிய நாகரீக மேதாவிகளால் கதம்பமாக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு வைக்கப்பட்ட பாடத்தையும் மாணாக்கர் சரியாகப் படிப்பதில்லை. பரீக்ஷை என்னும் உபத்திரவத்திற்காகச் சிறிது கவனித்து அந்தக் காலத்தில் கேள்விக்கு மாத்திரம் ஏதோ விடை யெழுதி விட்டுத் தங்கள் டன்புல் என்ற நாகரீகத்தில் திரும்பி விடுகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் உபாத்தியாயரைச் சிறிதும் மதிப்பதில்லை. மீசையைப் பிடித்திழுத்தும், தலைப் பாகையைத் தட்டியும், பலவித ஏளன வார்த்தைகளைப் பேசியும் பரிகசிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எங்கே சுய பாஷைப் படிப்பும், இல்லறவொழுங்குகளும் ஏற்படப்போகின்றன. பக்தி சிரத்தையுடன் பல சாஸ்திரங்களையும் முற்றுற வாசித்தாலன்றோ இவை ஏற்படும்? உப்பில்லாப் புற்கை போன்ற இந்தப் படிப்புக்கும் மத்தியில் அழிவு நேர்ந்து ஏதோ தெய்வ சங்கல்பத்தால் கொஞ்சம் இருப்பது போலத் தலை காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது. மேற் கூறியபடி பூர்த்தியற்ற சுய பாஷை ஞானத்தோடு ஆங்கிலக் கல்வித் தேர்ச்சியை வைத்துக்கொண்டு கௌரவப் பட்டம் பெற்ற நம்மவரிற் சிலர் சுய பாஷை நூல்களை அவமதித்து நல்லதைக் கெட்டதாகவும், கெட்டதை நல்லதாகவும் எண்ணித் தங்கள் மனம் போனபடியே நாளடைவில் பற்பல மாறுதல்களைச் செய்து வந்ததாலேயே இக்குறை நேர்ந்தது.

இவ்வாறு தமிழ்க் கல்விப் பயிற்சி முறையானது பல விதத்தும் மாறுபட்டிருப்பதால் தான்றோன்றி வித்வான்களும், போலிப் புலவர்களுமே அதிகமாகக் கிளம்பி விட்டனர். இவர்களுக்கிடையில் முறைப்படி கல்வி கற்றுத் தேர்ந்த பெரிய வித்வான்கள் சிலர் அகப்பட்டுக் கொண்டு மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாட்டே பாடத் தெரியாத சிலர் பாட்டினால் புகழடையக் கருதிக் கவிவாணர்களைத் தொந்தரவு செய்து அவர்களிடம் கவிகளை யெழுதி வாங்கிக் கொண்டு போய்ப் பற்பல விடங்களில் தாங்களே பாடினதாகச் சொல்லிப் பெருமை யடைகிறார்கள். ஒரு வரி கூடத் தமிழில் பிழையின்றி எழுதத் தெரியாத சிலர் படிப்பாளிகளிடம்

புத்தகங்களை எழுதச் சொல்லி வாங்கிக் கொண்டு தாங்களே எழுதினதாகத் தங்கள் பெயரால் வெளிப்படுத்திப் பொய்ப் புகழடைகின்றார்கள். படிப்பே யில்லாத சிலர், படித்த வித்வான்களுக்குச் சொற்ப சம்பளம் கொடுத்து அவர்களைச் சிறைச்சாலையி லடைப்பதுபோல் வீட்டிற்குள் அடைத்து வைத்துக் கொண்டு அவர்களாற் பல நூற்களை யெழுதச்செய்து அவற்றை யெல்லாந் தாமே எழுதினதாக வெளிப்படுத்திப் பேராசிரியர்களெனப் [illegible] திரிகின்றனர். கல்வி யறிவே யில்லாத சில அச்சுக்கூடத் தலைவர்கள் சிறந்த வித்வானென ஒருவரைத் தாங்களே மதிப்பிட்டு வைத்துக் கொண்டு, வேறு பல விவேகிகள் பிரயாசைப் பட்டு எழுதின நூல்களை யெல்லாம் அவர்களை எழுதினதாக அவர் பெயருடன் வெளிப்படுத்தி விடுகின்றனர். இத்தகைய திருட்டு நூல்களுக்குப் பெரிய வித்வான்களெனப் பெயரெடுத்தவர்களும் சாற்றுக் கவிகள் கொடுத்து விடுகின்றனர். இவ்வாறே யான் பிரயாசைப் பட்டுச் செய்த தமிழ் அகராதி யொன்று சென்னையில் வேறொருவர் பெயரால், சிறந்த மேதாவிகளுடைய சாற்றுக் கவிகளுடன் வெளி வந்திருக்கின்றது. இன்னும் சிலர் இலக்கணக் கல்வி நிரம்புதலின்றி மிகவும் ஆபாசமாக நூல்களை எழுதி வெளிப்படுத்துகின்றனர்; அவற்றிலுள்ள குற்றங்களை அறிந்தோர் கூறினால், 'அவை அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்' என்று வாயடி அடிக்கிறார்கள். சிலர் மனம்போனபடி யெல்லாம் நூற் கருத்துக்களை மாற்றி எழுதி விடுகின்றனர். அவற்றைப்பற்றி எவரேனும் கேட்டால் அவை சரிதான் என்கிறார்கள். சிலர் கவிபாடுவதால் ஒன்றும் பிரயோசனமில்லை என்கிறார்கள்; சிலர் பழைய நூல்களெல்லாம் ஆபாசமாயிருக்கின்றன; அவற்றில் வரும் கற்பனைகளெல்லாம் அருவருப்பைத் தருகின்றன என்கிறார்கள். சிலர் நினைத்த போதெல்லாம் சபை கூட்டி நூற்கருத்துக்கள் ஒன்றுமே யின்றி வாயில் வந்த வற்றை யெல்லாம் சொல்லிப் பிரசங்கங்கள் புரிகின்றார்கள். இவர்களுக்குத் தகுதியற்ற வித்வப்பட்டங்களை அங்கு வந்து கூடுவோர் கொடுக்கின்றார்கள்; நற்பரிசுகளு மளிக்கின்றார்கள். சிலர் தாங்களே சில மெடல் தோடாக்களைச் செய்து அன்னியரிடம் இரகசியமாகக் கொடுத்துத் தங்களுக்குச் சபையில் வித்தைத் திறமைக்குப் போட்டதுபோலப் போடும்படி செய்து வெட்கங்கெட்ட கௌரவத்தை அடைகிறார்கள். சிலர் அவதான மென்னும் தெய்வீக வித்தையையும் போலித்தனமாகச் செய்து பொய்க் கௌரவத்தை அடைகிறார்கள். பண்டைக் காலத்தில் பாட்டின் கணக்கின் மேல் அவதானம் ஏற்பட்டிருந்தது. கேள்விக்காரர் கேள்விப்படி எட்டுச் செய்யுள் கூறுவோனுக்கு அஷ்டாவதானி யென்றும், பதினாறு சொல்வோனுக்குச் சோடசாவதானி யென்றும், நூறு சொல்வோனுக்குச் சதாவதானி யென்றும், ஆயிரம் சொல்வோனுக்கு சகஸ்திராவதானி யென்றும் பட்டங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. இதர கேள்விகளுக்கு விடை, படிக்காதவனும் ஞாபக சக்தியுடையவனாயிருந்தால் கூறிவிடக் கூடுமாதலால் வித்வான்கள் செய்யும் அவதானத்திற்குப் பாட்டுக்களே முக்கியமாக ஏற்பட்டிருந்தன; இதர கேள்விக ளெல்லாம் பாட்டுச் சொல்வதற் கிடையூறும்படி ஏற்பட்டவை. அவற்றைக் கணக்கில் சேர்ப்பு

தில்லை. இம் முறையை "எட்டெட் டெழுத்தாணிக் கேற்ற கவி சொல்லும், அட்டாவதானியுநா னாகினேன்" என்னும் விறலிவிடு தூதுக்காரர் வாக்காலுணரலாம். இம் முறைப்படி மெய்யாக அவதானஞ் செய்வோர் இக் காலத்திலும் சிலருண்டு; பேறையூர் மீனாக்ஷி சுந்தரக் கவிராயர் இரண்டு கண்ணும் தெரியாத அந்தகரா யிருந்தும் எட்டுப் பாடல் சொல்லி இதர கேள்விகளுக்கும் விடை பகர்ந்து அஷ்டாவதானம் செய்து வந்ததை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்; முறையூர். ஸ்ரீமாந். பழ. சி. ஷண்முகஞ் செட்டியாரவர்களால் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் தனிச் செய்யுட் சிந்தாமணி யென்னும் புத்தகத்தில், மேற்கூறிய கவிராயரவர்கள் ஓர் அவதானத்திற்கூறிய எட்டுச் செய்யுட்களு மிருக்கின்றன; அவற்றாலேயே அவதானக் கணக்கிற்கு பாட்டே முக்கியமாக ஏற்பட்ட தாம் என்பதை நன்குணரலாம். இப்படி யிருந்தும் இக்காலத்தில் சிலர், அவதான லக்ஷணத்திற்கு ஆதாரமில்லை என்றும், விறலிவிடு தூதுக்காரர் எட்டெட்டு எழுத்தாணி என்று சொன்னது அறுபத்து நான்கு எழுத்தாணி என்று அருத்தமாவதால் பாட்டிற்குக் கணக்கில்லை என்றும், இஷ்டம் போல பாட்டை வைத்துக் கொள்ளலா மென்றும், பாட்டோடு சேர்த்து மற்ற கேள்விகளையும் கணக்காக்கிக் கொள்ளலா மென்றும், அவ்வாறு கணக்காக்குவதில் எட்டு வரை அதற்குக் குறைந்திருந்தாலும் அஷ்டாவதான மென்றும், அதற்கு மேல் பதினாறு வரை அதற்குக் குறைந்திருந்தாலும் சோடசாவதான மென்றும், அதற்குமேல் இரண்டொன்று அதிகப்பட்டாலும் சதாவதானத்திற் சாதமென்றும் மனம்போனபடி பேசிக்கொண்டு அவதானமென்பதே இன்னதென்றுணராத சிலரைச்சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இஷ்டம்போல் நாலைந்து கேள்விகளையும் இரண்டொரு பாடல்களையும் வைத்துக் கொண்டு, அவற்றையும் முன்னரே தயார் செய்து பாடம் பண்ணிக்கொண்டு பிறரிடம் அவற்றைக் கொடுத்துத் திருட்டுத் தனமாகக் கேட்கச்செய்து கெம்பீரமாக விடை பகர்ந்து அவதானி யென்னும் பட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். 'எட்டு எட்டு' என்பது ஒவ்வொரு அவதானத்திற்கு எட்டு எட்டுச் செய்யுளாமென்று அவர் விதந்து கூறிய அபேக்ஷமென்றும், எட்டு என்னும் கணக்கைக்கொண்டே அஷ்டாவதானமென்னும் பெயர் ஏற்பட்டதென்றும் இவர்கள் சிறிதும் உணர்ந்திலர்.

இன்னும் சிலரோ பாட்டென்று சொல்லத்தகாத வழுச் செறிந்த பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு பெரிய வித்வான்களென அகங்கரித்துத் திரிகின்றனர். சிலர் எல்லாந் தெரிந்தவர்களைப்போல நடித்துத் தமிழின் குறைவைப் பற்றி எழுதத்தொடங்கி அதற்கு தாரணங் காட்டுஞ்செய்யுட்களையே தப்பாக எழுதித் தாங்களே அதற்குதாரணமாகித் திரிகின்றனர். சிலர், ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இலக்கண வரம்பேயின்றிப் புத்தகமெழுதி, படிப்பாளிகள் 'இதில் இலக்கணப்பிழைகள் அதிக மிருக்கின்றன,' வென்றால் இதற்கு இலக்கணம் வேண்டியதில்லை, விஷயந்தான் முக்கியம், என்கிறார்கள். கல்விசிறிதேனும் இல்லாதவர்களெல்லோரும் புராணப் பிரசங்கங்கள் செய்கிறார்கள். நாடகங்களிலுள்ளவர்களைப் பற்றிப் பேசத்தொடங்கினாலோ அது பெரிய இராமா

யணமாகும். எழுத்து வித்தியாசம் தெரியாதவர்களெல்லாம் நாடக வாத்தியார்களாய் விடுகிறார்கள்; நிரக்ஷரகுக்ஷிகளெல்லாரும் ஆக்டர்களாக வந்து விடுகிறார்கள்; அவர்களைக் கொண்டாடும் பாமரஜனங்களுக்கோ அளவில்லை; வரும்படிக்கோ கணக்கில்லை. சிலர், பல புஸ்தகங்களிலிருந்து விஷயங்களை எடுத்து ஒரு புஸ்தகமாக்கி அதைத் தாங்களே இயற்றியதாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள்; சிலர், தங்கள் வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் ஒரு நூலாக எழுதி அதனைப் பண்டைக்காலத்து ரிஷிகள் பேரால் வெளியிட்டு விடுகிறார்கள்; சிலர், பண்டைக்காலத்தவர் இயற்றிய நூல்கள் அச்சில் வெளிவராதிருந்தால் அவற்றைத் தாங்களே இயற்றியதாக வெளியிடுகின்றனர். சிலர், இங்கிலீஷ் விற்பத்தியை மாத்திரம்கொண்டு தமிழிலும் தேர்ச்சியுற்றவர்போலத் தமிழைச் சீர்திருத்தம் செய்கிறோமென்று சிறந்த பழைய நூல்களையெல்லாம் சிதைத்துச் சின்னபின்னப் படுத்தி விடுகின்றனர்; ஸ்திரீவர்ணனைகளைப் படித்தால் பிள்ளைகள் கெட்டுப்போவார்களென்று அது சம்பந்தமான சில வாக்கியங்கள் வரும் அரிய பெரிய நூல்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்தக்கூடாத ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து விடுகிறார்கள். சாமானியர் செய்த சில ஆபாச நூல்களை ஒழித்துவிடுதல் தகுதியே என்றாலும், படிப்பார்க்குப் பல விதத்திலும் அறிவு கொடுக்கத்தக்க பெரிய நூல்களுக்கும் இவ்வாறு செய்யப்புகுந்தது தகாது. ஆங்கிலம் கற்கும் மாணவர் பலவிதத்திலும் இந்திய வொழுக்கத்தைக் கைவிட்டு எவ்வளவோ, கெட்ட வழக்கங்களிற் பிரவேசிக்கிறார்கள்; நாடகங்களில் எவ்வளவோ ஆபாசங்கள் நடக்கின்றன; தெருவில் செல்லும் ஆண் பெண்களிற் சில வகுப்பார் நாணமின்றிக் கைகோத்துக் கொண்டு பார்ப்போர் அருவருக்கும்படி செல்கின்றார்கள்; பார்த்த உடனே புத்தி கெட்டுப் போகத்தக்க சிற்றின்ப விஷயங்களடங்கிய எத்தனையோ இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களிருக்கின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் ஒருவித கண்டனை தெண்டனைகளும் இல்லை. தமிழ் நூல்களுக்குத்தான் எல்லாக்கேடும் வந்து விட்டது.

இன்னும் தமிழ் விற்பத்தி அதிகமில்லாத சாமானியரால் எழுதப்படும் ஆபாசப் புத்தகங்களும், எழுத்துப் பிழைகள்கூடக் களையப்படாத பல புஸ்தகங்களும், எவ்விதத்தும் மாணவர்க்கு அறிவூட்டத்தகாத நாவல்களும் மாணவர்க்குப் பாடமாக வைக்கப்படுகின்றன; சில தந்திரங்களைக் கொண்டு ஒருவருடைய புஸ்தகமே பல வருடங்களிலும் பாடம் ஏற்படுத்தப் படுகின்றது. படித்த வித்வான்களுடைய புத்தகம் எவ்வளவு உயர்ந்ததாயிருந்தாலும் இந்த ஸ்தானத்திற்கு எட்டுவதில்லை. மாமியார் குற்றத்தை மருமகள் சொல்ல முடியாதிருப்பதுபோல இதைப்பற்றிக் கற்றறிந்த வித்வான்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லக்கூடாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். வித்வான்களை எவரும் மதிப்பதில்லை. இன்னும் இவ்விஷயங்களைப் பற்றி எவ்வளவோ குறைகளிருக்கின்றன. அவற்றை விரிக்கிற் பெருகும். இந்த முறைகேட்டிற்கெல்லாம் கேள்விமுறையே கிடையாது. தமிழ்த் தெய்வமே இக்குறைகளை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பத்திராதிபர்களும் உலக நன்மையைக் கருதி இதனைத் தங்கள் தங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிப்படுத்து மாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஓர் தமிழ்த் தொண்டன்.

—:—

ஆரணி ஸ்ரீஜைன சகோதர சங்கத்தின் வருடாந்திரக் கொண்டாட்டம்.

ஜம்பூத் வீப பரத க்ஷேத்திர ஆர்ய கண்டத்து வதத் அவசர்ப்பிணி காலத்து பிரதம தீர்த்த நாக ராகிய பகவான் ஸ்ரீ விருஷப தீர்த்தங்கருக்கு ஸ்ரேயாம்ஸ மஹா ராஜன் தான மளித்து பஞ்சாச்சரியத்தை யடைந்த அக்ஷயதிரிதியை என்னும் மஹா புண்ய தினங்கூடிய ரௌத்ரி ஸ்ரீ சித்திரை மீ 9உ (21—6—20) ல், ஷெ ஜைன சகோதர சங்கத்தின் வருடாந்திரக் கொண்டாட்டம் நடை பெற்றது.

அன்றிரவு 8 மணிக்குச் சபை கூடியது. ஸ்ரீமான் பொன்னைய வாத்தியாரவர்களால் கடவுள் ஸ்தோத்திரப் பாடல் இன்னிசையுடன் பாடப் பட்டது.

பிறகு வரவேற்புக் கமிட்டி அக்கிராசனரான மளிகை ஸ்ரீமான் C. வசுபால நைனாரவர்களால், நல்வரவேற்பின் மொழி கூறப் பட்டது.

பிறகு யூனியன் சேர்மனும் பிரபல வியாபாரியுமாகிய ஸ்ரீமான் A. தனதேவ நைனாரவர்கள், பிரேரேபனையின் பேரில் தச்சாம்பாடி வேட் மணியம் ஸ்ரீமான் பொன்னுசாமி நைனாரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்தார்கள்.

அக்கிராசனர் முன்னுரையாகத் தம்மை இம் மகா சபைக்கு அக்கிராசனாதிபதியாகத் தேர்ந் தெடுத்ததைப் பற்றித் தாம் இம் மஹா சபையாருக்குத் தம் மனப்பூர்வமான வந்தனத்தை அளிப்பதாகச் சொல்லி நீண்ட கரகோஷ ஆரவாரத்தினிடையே அமர்ந்தனர்.

அதன் பிறகு அம்மஹா சபைக்கு வர சந்தர்ப்பப் படாதவர்களுடைய அநுதாபக் கடிதங்கள் வாசிக்கப் பட்டன.

அவைகளாவன:

சென்னை பிரசிடென்சிகாலேஜின் தத்வப் போதகரா ஸ்ரீமான்ன சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள் M. A.

மைசூர் சமஸ்கிருத வித்தான் ஸ்ரீமான் சாந்திராஜ சாஸ்திரியாரவர்கள்.

நாகை ஸ்ரீமான் A ஜீவேந்திரஜைன் அவர்கள்.

வீடூர் போஸ்டுமாஸ்டர் ஸ்ரீமான் A. சின்னராஜு நைனாரவர்கள்.

மேல் மின்னல் ஸ்ரீமான் M, சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள்.

1. அதன் பிறகு சென்னை ஸ்ரீமான் P. R. வஜ்ஜிரபாகு நைனாரவர்கள் முயற்சியின் பலன் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபன்யாசித்தார்கள்.

2. தச்சூர் ஜோஸ்யர் ஸ்ரீமான் தனபால சாஸ்திரியாரவர்கள் பஞ்ச கல்யாண பூஜையின் கால அளவை நிர்ணயித்து உபன்யசித்தார்கள்.

3. சென்னை ஸ்ரீமான் C. S. மேக குமாரனைன் அவர்கள் நமது கடமை என்பதைப் பற்றி விரிவாக உபன்யசித்தார்கள்.

4. திருவண்ணாமலை ஸ்ரீமான் S சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள் இல்லறம் என்பதைப் பற்றி விரிவாகச் செந்தமிழில் உபன்யசித்தார்கள்.

5. ஆரணி யூனியன் சேர்மனும் பிரபல வியாபாரியுமாகிய ஸ்ரீமான் A. தனதேவ நைனாரவர்கள் ஜைன சகோதர சங்கத்தின் சார்பாக ஓர் சமஸ்கிருத பாடசாலை நியமனம் செய்ய வேண்டுமென்னும் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து அதன் அவஸ்யத்தைப் பற்றி நன்கெடுத்துரைத்தார்கள்.

மளிகை ஸ்ரீமான் C. சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள் அதை ஆமோதித்து தானத்தில் நான்கு வகை யுண்டென்றும், அவற்றுள் வித்தியாதானமே சிறந்ததென்றும், பாடசாலையின் அவஸ்யத்தைப் பற்றியும் விரிவாகவும், தெளிவாகவும் பேசினார்கள்.

மளிகை ஸ்ரீமான் கோ. வி. இராமநாத நைனாரவர்கள் அதைஆதரித்ததும சபையோரால் அது அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

அதன் பிறகு அக்கிராசனரவர்கள் முடிவுரையாக இச்சங்கம் நீடூழி வாழ இறைவனடியை இறைஞ்சுவதாகச் சொல்லி நீண்ட கரகோஷத்தினிடையே அமர்ந்ததும் அவர்களுக்கு வந்தன மளித்துக் கூட்டம் ஜய ஜய கோஷத்துடன் கலைந்தது.

சித்திரைமீ 10 உ (22—4—20)ல் நடந்தசெஷ சபையின் நடவடிக்கைகள் இத்தினம் சபை மீண்டும் கூடிற்று.

இன்று தச்சாம்பாடி ஸ்ரீமான் பொன்னுசாமி நைனாரவர்கள் ஏதோ அவசர நிமித்தமாகத் தங்கள் ஊருக்குப் போய் விட்டமையினால் அன்னவருக்குப் பதிலாக இன்றிரவு நாவல் சமஸ்கிருத வித்வானும், தேசாபிமானியும், மதாபிமானியு மாகிய ஸ்ரீமான். பத்திரபாகு நைனாரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்தார்கள்.

1. அக்கிராசனரவர்கள் முன்னுரையாகத் தம்மை இச்சபைக்கு அக்கிராசனாகத் தேர்ந்தெடுத்த தற்காக இச்சங்கத்துக்குத் தாம், நன்றியாராட்டக்கடமைப் பட்டிருப்பதாகச் சொல்லி ஜிநமதம் என்பதைப் பற்றி மணிப்பிரவாள நடையில் வெகு அழகாக உபன்யசித்தார்கள்.

2. அதன் பிறகு ஜைன சகோதர சங்கத்தின் முதல் வருடாந்திர அறிக்கைப் பத்திரம் A. V. வர்த்தமானனால் வாசிக்கப் பட்டது. அது அடுத்த பத்திரிகையில் வெளிவரும்.

3. அதன் பிறகு சென்னைத் தருமசீலன் பத்திராதிபர் ஸ்ரீமான் திரு: ஆதி நைனாரவர்கள் தர்மம் என்பதைப் பற்றி உபன்யசித்தார்கள்.

4. பின்னர் மன்னை ஸ்ரீமான் C. சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள் ஜினர்களின் நித்தியகிரியை என்பதைப் பற்றி மணிப்பிரவாள நடையில் உபன்யசித்தார்கள்.

5. அதன் பிறகு சென்னை ஸ்ரீமான் P. R. வஜ்ஜிரபாகு நைனாரவர்கள் [illegible]மையின் பயன் என்பதைப் பற்றி உபன்யசித்தார்கள்.

6. அதன் மேல் சென்னை ஸ்ரீமான் C. S. மேக குமார ஜைன் அவர்கள் [illegible] முன்னேற்றம் என்பதைப் பற்றி உபன்யசித்தார்கள்.

7. பின்பு நாகை ஸ்ரீமான் A. ஜீவேந்திரஜைன் அவர்கள் எழுதி [illegible] யனுப்பின நமது கடமை பணி செய்வதே என்னும் வியாசம் B. இந்திரகுமார நைனாரவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது.

8. அதன் மேல் திருவண்ணாமலை ஸ்ரீமான் S. சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள் சங்கத்தின் மேல் இயற்றிய வாழ்த்துப் பாக்கள் வாசிக்கப்பட்டன. அவையாவன:—

" சகோதரச் சங்கமென்று சாற்றிய நாமத்தோடு
மகோத்தம ஜைனர் கூடி மாண்புள குழுவைச் சேர்த்துக்
சுகோனந்தா ரெவருங் கண்டு களிக்கவாரணியில் வைத்த
மகோபகா ரஞ்சேர் ஜைன மாந்தர் நீடூழி வாழி"

நேரிசை யாசிரியப்பா.

" அவர் தலை புவயிற் கணியென விளங்கும்
ஆரணி தன்னி லான்றோர் ஜைனர்
தங்களின் மதமும் தர்மமா சாரமும்
சங்கையில் கல்வியும் சால்புடன் வளர்க்கச்
சங்கமொன்று ஸ்தாபித்தனரே
விற்பனச் சங்கம் விமலன் முன்னூள்
கற்பித்தாங்கே பல் வேறிடங்கள்
பாங்குடன் சென்று பகர்ந்தது தர்மம்
பான்மைக் குழவி பகருமாண்டிரண்டில்
இறைவன தருளோ டென்றும்
நின்று நிலவுக நீடூழி வாழ்க"

பின்னர் அக்கிராசனரவர்கள் முடிவுரையாக இச்சகோதர சங்கத்தின் வருடாந்திரக் கொண்டாட்டம் செவ்வனே முடிவு பெற்றதற்காகத் தாம் ஸ்ரீ அருக பரமேஷ்டியைத் துதிப்பதாகச் சொல்லி சமஸ்கிருத பாடசாலையை உடனே ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்றும், அதுவும் மறுதினம் (23-4-20)ல் வெள்ளியன்று நல்ல நாளாக இருப்பதால் அன்றே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், அதற்காக கனவான்கள் யாவரும் தாராளமாய்ப் பொருளுதவி செய்ய வேண்டுமென்றும் சொல்லி நீண்ட கரகோஷத்தினிடையே அமர்ந்தார்கள்.

அவ்வமயமே மேடி பாடசாலைக்காக மூலதனத்திற்கு ஜாபிதா கொண்டு வரப்பட்டது.

அதில் கையொப்ப மிட்ட கனவான்களின் பெயரை இதனடியிற் காணலாம்;—

பின்பு, அக்கிராசனாவர்களுக்கு வந்தன மளிக்கப்பட்ட வுடன் கூட்டம் ஜய ஜய கோஷத்துடன் கலைந்தது.

ஜைன தர்ம பாடசாலையின் மூலதனத்திற்குப் பொருளுதவி செய்த கனவான்கள்:—

மகா-ா-ா-ஸ்ரீ A. தனதேவ நைனாவர்கள் & சன்ஸ் மாதம் 1-க்கு ரூபா. 2—0—0	ரூபா. 300—0—0
,, C. சக்கிரவர்த்தி நைனார்	ரூபா. 500—0—0
,, C. செண்டலங்கார நைனார் & சன்ஸ்	509—0—0
,, கோ. வி. இராமனுஜ நைனார் & சன்ஸ்	400—0—0
,, தேசூர் A பத்திரபாகு நைனார்	200—0—0
,, சேரிவிஸ்வநாத நைனாவர்கள்	10—0—0
,, ,, சிகாமணி நைனார் ,, ,,	5—0—0
,, ,, முனி பத்திர நைனார் ,, ,,	5—0—0
,, ,, A. அப்பாசாமி நைனார்	1—0—0
,, ,, அய்யாதுரைநைனார்	5—0—0
,, மேலப்பழந்தை மு. அய்யண்ணநைனார்	5—0—0
சொறையூர் பாபு நைனார் & அய்யண்ண நைனார்	20—0—0
,, சென்னை தருமசீலன் பத்திராதிபர் திரு. ஆதி நைனாவர்கள்	25—0—0
,, ஷாப். N. M. பார்சுவநாத நைனாவர்கள்	25—0—0
,, சென்னை P. R. வஜ்ஜிரபாகு நைனாவர்கள்	10—0—0
,, சென்னை ஜைன கெஜட் பத்திராதிபர் C. S. மல்லிநாத் ஜைன் அவர்கள்	5—0—0
,, நாவல் பத்திரபாகு நைனாவர்கள்	10—0—0
,, போ. அனந்து நைனார்	25—0—0

ஜைன தர்ம பாடசாலையின் நிர்வாக கமிட்டி

மகா-ா-ா-ஸ்ரீ A. தனதேவ நைனாவர்கள்-அக்கிராசனாதிபதி
,, C. சக்கிரவர்த்தி நைனாவர்கள்-பொக்கிஷதார்
,, C. வசுபால நைனாவர்கள்-காரியதரிசி
,, K. இராமனுஜ நைனாவர்கள் } நிர்வாக மெம்பர்கள்
,, A. பத்திரபாகு நைனாவர்கள் }

இந்த ஜைன தர்ம பாடசாலையானது, 23-4-20 ல் வெள்ளிக்கிழமை தினமே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

அன்று காலை ஜிநேஸ்வாருக்கு பஞ்சாம்ருதாபிஷேகமும் சுருத குரு பூஜையும் நடந்தவுடன் ஸ்ரீ நாககுமார காவியம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

விளம்பரம்:

ஆரணி ஜைன சகோதர சங்கத்துக்கு மெம்பர்களாகச் சேர விரும்புவோர் பிரவேசக் கட்டணம் ரூ. 0-4-0-ம், வருடாந்திரக் கட்டணம் ரூபா 1—0—0-ம் கொடுத்து மெம்பர்களாகச் சேரலாம்.

ஜயகீர்த்தி நைனார்,
காரியதரிசி.